



# ၅၁၆

ခရစ်ပြာဠာရိုင်း



GRAPHIC DESIGN THINK SHAVE JOY

## အခန်း (၁)

“နီ နေကောင်းတယ်နော်”

အလွန်ရင်းနှီးသော အသံကြောင့် ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းနေရင်းကနေ ကျွန်မ ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

မယုံကြည်နိုင်စွာ ကျွန်မ မျက်လုံးလေးများ ပြူး ကျယ်သွားသည်။  
မျက်စိရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်နေသူက ကျွန်မဘယ်လိုမှ ထင်မထားသူ။

“နီ တစ်ယောက် တည်းလား”

ကျွန်မ သူ့ကို ရှောင်ထွက်သွားရန် ကြိုး စားမိသည်။

“ဇော်ကို မရှောင်ပါနဲ့နီ၊ မေးနေတာကို ဖြေပါဦး”

“အင်း”

ကျွန်မကို စကားတွေ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောနေသူကို ကျွန်မရှောင်ထွက်သွားဖို့ ကြိုး စားသေးပေမယ့် မအောင်မြင်နိုင်မှန်း သိလိုက်ပါသည်။ ဒီတော့လည်း အလိုက်အထိုက်လေး ပြန်ပြောရန်သာ ရှိတော့၏ ။

“မင်း အမျိုးသား မပါဘူးလား”

“တစ်ယောက် တည်း မြင်နေရက်သားနဲ့”

“ကဲပါ ထိုင်ပြီး စကားပြောရအောင် ဇော်ကိုမတွေ့ ရတာ လည်း ကြာပြီမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ မထိုင်ချင်တော့ဘူး”

“နို့ကိုကြည့်ရတာ ဇော်နဲ့အတူတူထိုင်ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်  
သောက်ဖို့ကိုတောင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်နေတယ်နဲ့တူတယ်”

‘ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်စားပွဲတည်း အတူတူထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်ဖို့  
သင့်တော် ပါ့မ လားလို့တွေ့ မိတာပါ”

“မသင့်တော် စရာတော့ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ လူမြင်ကွင်းမှာ ရိုးသားစွာ  
ကော်ဖီသောက်တာပဲလေ။ ဇော်တို့တွေ မိတ်ဆွေတွေ အဖြစ်တော့  
နေလို့ရပါသေးတယ်နော်”

ဒီဖိတ်ခေါ်မှု ကိုငြင်းဆန်ဖို့ ဒဲယဉ်းရပြန်၏ ။ ဆက်ငြင်းနေရင် ကျွန်မ မရိုးသားသူ  
ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်လား။

“ကျွန်မ သိပ်တော့အချိန်မရဘူး”

“ဇော်လည်းအလုပ်ဝင်ရမှာ လေ၊ ရုံးမှာ အလုပ်တွေ များ ပြီး အာရုံနောက်လာလို့  
စိတ်ပြေ လက်ပျောက် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာ”

နှစ်ယောက် သား စားပွဲမှာ ထိုင် ဖြစ်ကြတော့ ကျွန်မ ကတော့  
ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ မှာ လိုက်သည်။ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးပြတ်သွားစေချင်လိုပါ။ ဇော်  
ကတော့ ကော်ဖီနဲ့ တူနာဆင်းဒဝစ်ချ။

“ဟိုနေ့က ကျော်စွာ တို့လင်မယား ယူအက်စ်ကိုပြောင်းတော့  
ဇော်လေဆိပ်ကိုလိုက်ဖို့ လိုက်သေးတယ်။ သူတို့က မင်းကို သတိတရနဲ့ မေးနေကြတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“ကိုယ်တို့ခရီးတူတူသွားပြီးနောက်ပိုင်း သုံးခေါက်လောက်ပဲ ထပ်တွေ့ လိုက်တာ  
မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့သူတို့က မင်းကိုခင်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး အမြဲမေးပါတယ်”

အမှန်ကိုဝန်ခံရရင် ကျွန်မ ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွားချင်ပြီ။

စကားပြောရတာ လည်း စိတ်မပါတော့။

“ဇော်နဲ့ထိုင်ရတာ မင်း တကယ်ပဲ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဇော် ကျွန်မတို့ အခုလိုမျိုး အတူတွဲ ပြီး ရှိမနေသင့်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ ဇော်ကို မင်းမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တစ်ယောက် လိုတောင် သဘောမထားနိုင်တော့ ဘူးလား”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဇော်”

“မင်း ဇော်ကို အရာအားလုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုရတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် လို သဘောထားပေးပေါ့။ ဒါဆိုရင် နောက်ပိုင်း ဇော်တို့ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေနိုင်သွား မှာ ပါ”

ခုချိန်မှာ ကျွန်မဘေးနား ဘယ်သူတစ်ဦး တစ်ယောက် မှ အားကိုးဖေးမဖို့ မရှိသော အချိန်။ ဇော်က ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး မိတ်ဆွေတွေ အဖြစ် နေရအောင်တဲ့၊ ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးစွာ ဝမ်းသာ သွားမိတာ ကတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ဇော် တကယ်ပဲ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လိုရတာ လား”

“မင်းစိတ်က ရိုးသားတယ်ဆိုရင် ဘာလို့မရရမှာ လဲ”

ထိုစကားကြောင့် ပင် ဇော်ကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အဖြစ် လက်ခံလိုက်ဖို့ ကျွန်မ လွယ်ကူစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခုချိန်မှာ ဘယ်သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့မှ မတွေ့ ချင်တော့ဘဲ ကျွန်မ မောင့် တစ်ယောက် တည်းကိုသာ ရွေးချယ်လက်တွဲ ခဲ့ပြီး အားလုံးကို ပြည်ဖုံးကားချထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အတိတ်မှာ ကျွန်မလုပ်ခဲ့သမျှဖြစ်ခဲ့သမျှတွေ ကို မေ့ဖျောက်ပစ်ချင်ခဲ့သည့်အတွက် သူငယ် ချင်းတွေ ကိုတောင် အဆက်အသွယ်မလုပ် ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ခုတော့ မထင်မှတ်စွာ ဘဲ ဇော်နဲ့ပြန်ဆုံတွေ့ ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အယုံကြည်ခဲ့ရဆုံးလူကိုပြပါဆိုရင် ဇော်ကလွဲပြီး တခြားသူ တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပါပဲ။

တကယ်ဆို ဇော်ကိုမျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုခြင်းဟာလည်း ကျွန်မ ကျူးလွန်မိခဲ့သော အရာတွေ အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာမလုံခြင်းကြောင့် သာ ဖြစ်သည်။

\*\*\*

“ဟိုနေ့က မင်းပြောပြခဲ့တာတွေ ကို နားထောင်ပြီးတော့ဇော်တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မင်းကို ဘာတွေ ကူညီနိုင်မလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်မိတော့ မင်းအလုပ်တစ်ခု လုပ်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့ တာကို သွားသတိရတယ်။ ဇော် မင်းကို အလုပ်တစ်ခုချိတ်ပေးမယ်လေ။ အဆင်ပြေရင် မင်းထွက် လာခဲ့ပါလား။”

ဘာပဲပြောပြော အလုပ်တစ်ခု ရလိုက်ရင်တော့ ကျွန်မဘဝ ဒီထက်ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ။ ဇော်က ကူညီမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မဝမ်းအားရပင် သွားတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟိုတစ်နေ့က ကော်ဖီ ဆိုင်လေးမှာ ပင် ဖြစ်၏

“ ဘာအလုပ်လဲ ဇော်၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့အလုပ်မျိုးဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ”

“မင်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်တုန်း ကတော့ ဇော်နဲ့သိတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ သွင်းပေးမလို့ပါ”

“ဟင် အခု ဘာ ဖြစ်သွားလို့လဲဟင်”

ဇော်စကားကြောင့် ကျွန်မစိတ်ပျက်သွားရသည်။ ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာခဲ့တာ အခုတော့ သဲထဲရေသွန်သလို ဖြစ်ကုန်ပြီနဲ့တူပါရဲ့ ။

“အလကား ချီးထုပ်တွေ ပါကွာ၊ သူတို့ဆီမှာ အရောင် :ဘက်ပိုင်းလူလိုလို ဝန်ထမ်းခေါ်ထား တာ ဟိုတစ်ရက်က သတိထားမိတာနဲ့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်လိုက်တာ၊ အပျူ

မှ လက်ခံမယ်တို့ အသက်ဘယ်လောက်ကနေ ဘယ်လောက်အတွင်း မှ တို့ လုပ်နေတာနဲ့ ဇော်လည်းဆက်မပြော တော့ဘဲ ဖုန်းချစ်လိုက်တယ်။

အချင်းချင်းအကူအညီတောင်းတာတောင် လာရင့်နေသေးတဲ့ ကောင်တွေ ကရှိသေး”

ဇော်က ကျွန်မအစား ဒေါသတွေ ဖြစ်နေသည့်ပုံပါ။ ကျွန်မ ကတော့ စိတ်ဓာတ်ကျရှုံ့မှအပ ဘာတတ်နိုင်မှာ တဲ့လဲ။

“ဒါဆို အဆင်မပြေ ဖြစ်သွားတာပေါ့နော်”

“ဒါပေမဲ့ နီ ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့ ဇော်ဆီမှာ ပဲ ဝင်လုပ်လိုက်တော့ အစကတည်းက ဇော်ဆီမှာ လုပ်ဖို့ပြောမလို့ပါ။ တော် ကြာ နီငြင်းမနေလားဆိုပြီး တခြားတစ်နေရာကို အရင်ဆက်သွယ်ပေး လိုက်တာ ခုတော့ အဆင်မပြေလာဘူးလေ”

“ဇော်ဆီမှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နီ။ အခု လေးလေးက ဇော်ကို လွှဲပေးထားတယ်။ နီသာ တကယ်စိတ်ဝင် စားမယ်ဆိုရင် ဇော်တို့ကုမ္ပဏီက Welcome ပါ”

“ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားပါရစေနော် ဇော်”

ထိုနေ့က အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မ အတွေ့တွေ ဟိုဟိုဒီဒီမျောလွင့်နေ ၏ ။ ဇော်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ပါ။ မောင်သိသွားရင်တော့ ဘယ်လိုမှ မလွယ်ကြောပါပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ မောင်က ကျွန်မကို အရေး ရောလုပ်သေးလို့လား၊ ကျွန်မ ဘာတွေ ပဲလုပ်လုပ် မောင်ကဂရုတစိုက် လိုက်ကြည့်နေမှာ မို့လို့လား။

တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူမနေချင်တော့လို့တောင် ထွက်သွားပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့သေးတာ လေ။ မိန်းမ တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ အဝေးမှာ တစ်ယောက် တည်း ရပ်တည်ရ မယ့်ဘဝကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အရာရာဟာ ဝေဝါးဝါးပါ။ ဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်မလည်း အလုပ် တစ်ခုတော့ မ ဖြစ်မနေ လုပ်ကိုလုပ်ရမှာ ပါပဲ။

တစ်ခါတစ်လေမှာ လောကကြီးက ကျွန်မတို့ ဖြစ်ချင်တာတွေ ကို ဖြစ်ခွင့်ပေးတော့မလိုလိုနှင့် ကျီစားတတ်သည်။ အရာရာနေသားတကျဖြစ်ပြီလို့ ယုံကြည်ပြီးကာမှ မထင်မှတ်ထားချိန်မှာ အသစ် ကနေပြန်စတင်ရခြင်းမျိုး၊ မြတ်နိုးစွာ ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့သော အရာတစ်ခုကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရဖို့ ကြိုး စားအောင်မြင်ပြီးကာမှ ခဏလေးအတွင်း : လက်လွှတ်လိုက်ရခြင်းမျိုး။

ကျွန်မတစ်သက်တာလုံးမှာ စွန့်လွှတ်ဖို့ လုံးဝမ ဖြစ်နိုင်ခဲ့သော လူတစ်ဦးအား ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပေးဆပ်အနစ်နာခံရယူခဲ့ပြီးကာမှ အချိန်တိုလေးအတွင်း : ဆုံးရှုံးဖို့ ကြုံလာ ခြင်းသည် ကျွန်မညွှန့်ဖျင်းသော ကြောင့် သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။ သို့သော် ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုး စားခဲ့သည်။ ကျွန်မအတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုး စားခဲ့ပါတယ်လို့ ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီလို့ ထင်နေခဲ့သော ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးဟာ အခုမှအကြီးအကျယ်ဆုံး မှန်တိုင်းတစ်ခုရဲ့ ဒဏ်ကို ခံစားရခြင်းမှန်း သိလိုက်ရချိန်မှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ရမယ့်အစား ကျွန်မ ကြောင်အမ်းထစ်အနေခဲ့မိသည်။ ထင်မှတ်မထားသော အနေအထားတစ်ခုကနေ နောက် ကျောဘက်မှ အလစ်ဝင်တိုက်သော ကံတရားကို ကျွန်မက ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးနဲ့မှ ကြိုတင်ကာ ကွယ်ဖို့ မပြင်ဆင်ထားခဲ့မိဘူးလေ။

ကျွန်မသိပ်ချစ်ခဲ့သော အချစ်ခုကိုတော့ နှမြောတသမိတာ အမှန်။ ရင်ဘတ်ထဲကနေ မြတ် မြတ်နိုးနိုး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော ချစ်ခြင်းတရားကို ဘဝတစ်သက်စာအတွက် ယုံကြည်အပ်နှံမိခဲ့သူက ခုလိုမျိုးဥပေက္ခာပြုရက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုတွေ ခဲ့ဖူးပါ့မလဲ။

ပြီးတော့ နှစ် ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ လေ။

“အဲဒီ လောက်အထိ ခံစားမနေပါနဲ့ဟာ နင်နဲ့မတန်ဘူးလို့သာ သဘောထားလိုက်”

ကျွန်မရဲ့ ဇာတ်လမ်းအစအဆုံးကိုနားထောင်ပြီးနောက်

တစ်ဆောင်တည်းနေသည့် သူငယ်ချင်း သဲသဲက မှတ်ချက်ချပါသည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခံစားရသည့်အခါမှာ တော့ ဒီခံစားချက် ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်တယ်ဆိုတာ သိလာကြမှာ ပါ။ ကိုယ်နဲ့မထိုက်တန်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် လည်း တစ်ခါတစ်လေမှာ ငဲ့ကွက်ရမည် အရာတွေ အများ ကြီးရှိနေတတ်တာလေ။

“နင်က ငါ့ဘက်ကနေ ခံစားပြီး ပြောပေးတာမှန်းသိပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ ထူထောင်ပြီး သား အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ကိုခက်ခဲတဲ့ကိစ္စပဲလေ”

“မိန်းမ တစ်ယောက် အတွက် ဒါ ဘယ်လိုမှ ဖြေမဆည်းနိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးဆိုတာ ငါ ကိုယ်ချင်း စာပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်တစ်သက်လုံး သူ့လက်အောက်မှာ အဖိနှိပ်ခံဘဝနဲ့ နေရမှာ ကို စဉ်း စားကြည့်လိုက်လေ”

တကယ်ဆို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ တွေ့လို့မရအောင် ဖြစ်ရတာ လည်း အဒီအချက်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် သုံးနှစ်လောက်ချစ်ခဲ့ပြီး နောက်မှာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် လက်လွှတ် ရမှာ ကိုစိုးရွံ့မှု တွေ နဲ့ ခိုးပြေးခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာပွဲပြီးလို့ သုံးလတောင်မရှိသေးချိန်မှာ သူ့အချိုးတွေ လုံးဝကိုပြောင်းလဲသွားခဲ့၏ ။

ဘာကြောင့် ဆိုတဲ့ အဖြေတစ်ခုကို ကျွန်မ ရှာမတွေ့ ခဲ့။

“နင်လည်း တစ်ချိန်လုံး အဲဒါကြီးပဲ ခေါင်းထဲထည့်ထားပါနဲ့ဟာ၊ ရှေ့ ဘာဆက်လုပ် ရမယ် ဆိုတာ နင့်ဘာသာနင်ပဲ ပလန်ချပြီး စီစဉ်ကြည့်ပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ စိတ်မလေအောင် အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်သင့်တယ်လို့ ငါ အကြံပေးချင်တယ်”

‘နင်မပြောလည်း ငါက အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားပြီး သွားပါပြီ”

“ဟုတ်လား ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါ ကတော့ အားပေးတယ်၊ ဘာအလုပ်ပဲ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့။ လောလောဆယ် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဝင်လုပ်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“အင်း ငါ မနက်ဖြန်သွားလျှောက်မလားလို့ နင်လိုက်ဦးမလား”

‘နက်ဖြန်တော့မ ရဘူးဟ၊ ငါ သင်နေတဲ့ကလေးက စာမေးပွဲရှိတော့ တစ်နေ့လုံး သင်ပေးရ မှာ ”

“အေးပါ ဒါဆိုလည်း ငါ့ဟာငါပဲ သွားရတော့မှာ ပေါ့”

“အေး အဆင်ပြေပါစေ သူငယ်ချင်း၊ ကဲ ငါလည်း အနားယူတော့မယ်ဟာ ဒီနေ့ တော် တော် ပင်ပန်းလာလို့”

ကျွန်မနားကနေ သူငယ်ချင်း သံသထွက်သွားတော့မှ မနက်ဖြန်အလုပ်လျှောက်လျှင် လိုအပ်မည့် စာရွက်စာတမ်းများ ကို ပြင်ဆင်ရသည်။ ကျွန်မရဲ့ ဘွဲ့ရလက်မှတ်များ ၊ အောင်လက် မှတ်များ ၊ သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်များ ၊ အားလုံးအားလုံး သူနဲ့ကျွန်မ အတူနေခဲ့သည့်အိမ်ကလေး မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ပြန်သွားယူဖို့လည်း ခက်ခဲသည့်အနေအထားတစ်ခု။ ဘာညှာထောက်ခံစာတွေ ကတော့ ဒီနေ့ပဲ အားလုံးအသစ်ပြန်လုပ်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှတောင် မလိုအပ်ဘူးလို့ ဇော်ကပြောခဲ့ပေမယ့် လုပ်ထုံး လုပ်နည်းအရတော့ ကျွန်မ လိုက်နာရမှာ ပဲမဟုတ်လား။ အားလုံးအမြင်မှာ သူဌေးနဲ့ရင်းနှီးလို့ ဘာ အထောက်အထားမှတောင် မလိုအပ်ဘဲ အလုပ်တန်းခန့်လိုက်သည့်ပုံစံမျိုးတွေ မ ဖြစ်စေချင်ပါ။ တခြား ဝန်ထမ်းတွေ အမြင်မတော် ဖြစ်စေမည့် ဘယ်လိုအချက်မျိုးကိုမှ ကျွန်မ ဖြစ်စေချင်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဇော်နဲ့ကျွန်မတို့ ရင်းနှီးပတ်သက်မှု ကိုတောင် မည် သူ့ကိုမှ မသိစေချင်။ ဇော် အတွက်လည်း မကောင်းသလို ကျွန်မအတွက်လည်း ဘာအကျိုးမှ မရှိစေဘူးလေ။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ မှာ တော့ သိုသိုသိပ်သိပ်လေးသာနေချင်ပါသည်။

ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်မှု ကိုသာ အမှန်အတိုင်းလူတွေ သိသွားခဲ့ရင် ကျွန်မထက်အရင် ဇော် သာ ဝေဖန်မှု တွေ နဲ့ ရှုတ်ချခံရမှာ လေ။ ဒါကိုထည့်မတွက်ဘဲ အလုပ်သွင်းပေးခဲ့သည်ကပင် ကျေးဇူးတင် စရာကောင်းနေခဲ့ပြီ။

စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြင်ဆင်လို့အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်ချိန်မှာ

ညဆယ့်တစ်နာရီကျော် အတွေ့တွေ က မောင့်ထံရောက်ပြန်၏။ ဒီအချိန်ဆို မောင် အိမ်ရော ပြန်ကောက်ပါဦးမလား။

ညစဉ်ညတိုင်း မောင် အိမ်ပြန်ရောက်လာမည့် အချိန်ကိုသန်းခေါင်ကျော်အထိ စောင့်နေခဲ့ရတာ ကျွန်မအတွက်တော့ တာဝန်တစ်ခုပါပဲ။ အခုတော့ အဲဒီ အိမ်လေးမှာ မောင် အိပ်စက် အနားယူ နေပြီလား။ ကျွန်မရှိနေသည့်အိမ်မို့လို့ အတတ်နိုင်ဆုံး နောက်မကျကျအောင် အပြင်မှာ နေပြီးမှ ပြန်လာတတ်သော မောင်သည် အခုတော့ ကျွန်မမရှိသည့် အိမ်လေးကို စောစောစီးစီးပြန်ရောက် နေမည် လား။

မောင်ဘယ်အချိန်ပဲ ပြန်လာပါစေ၊ ကျွန်မအတွက်တော့

မောင်ပြန်လာသေးသည်ဆိုသည့် အချက်ကလေးတစ်ခုနဲ့တင် ကျွန်မနံ့ဘေးမှာ မောင်ငြိမ်သက်စွာ အိပ်စက်နေသည် ဆိုသည့် အချက်လေးနဲ့တင် ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေတတ်၏ ။ လင်မယားဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်တစ်ခုအောက်မှာ စောင်တစ်ထည်တည်း တူတူခြုံလို့ ဘေးချင်းကပ် အိပ်စက်ရသည့်အချိန်လေးပဲ။ မောင်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ရှိခွင့်ရတာ လေ။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲထင်ထင် တစ်အိပ်ရာတည်းမှာ အိပ်စက်နေကြသည့် လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် မထိတွေ့ ဖြစ်ခဲ့တာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းခဲ့သည့် အကြောင်းက အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မောင့်ထံမှ မြတ်နိုးကြင်နာမှု ၊ ဂရုစိုက်မှု ၊ ယုယနွေးထွေးမှု တွေ ကို အချိန်တိုင်း မျှော်လင့်နေတတ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မအတွက် ကတော့ ရွှေပြည်တော် မျှော်လေတိုင်းဝေးဆိုသည့် အဖြစ်မျိုးသာ။

ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်း ငိုကြွေးနာကျင်နေရသည့်အချိန်ကာလတွေ ကို ဘယ်သူက ကိုယ်ချင်းစာပေးမှာ တဲ့လဲ၊ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ကြေကွဲနေရသည့် အချိန်တွေ မှာ ရော ဘယ်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက် ရဲ့ လက်တစ်စုံ ပခုံးတစ်ဖက်က ကျွန်ကို ဖေးမကူညီပေးခဲ့လို့လဲ။

ကျွန်မသာလျှင် ဖြစ်သမျှတွေ ကို ခါးစည်းခံခဲ့ရသည်။

အင်းလေးတကယ်တော့လည်း ဒါတွေ အားလုံးဟာ ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့

အချစ်ကိုကိုးကွယ်ခဲ့မိ သော ကျွန်မအပြစ်သာလျှင်ပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်တင်ရန် မရှိခဲ့ပါ။ တစ်ခုပါပဲ မောင်ခုလို မျိုး ကျွန်မအပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် စိမ်းကားသွားရသည့်အကြောင်းရင်းမှန်တစ်ခုကိုတော့ ကျွန်မ အသည်းသန်လိုချင်နေခဲ့မိသည်။

ဘာမှန်းညာမှန်းမသိပါဘဲ အသက်တစ်မျှ ချစ်မြတ်နိုးရသူနှင့် အဝေးဆုံးသို့ ထွက်လာ ပေးရသော ဇနီးမယား တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီအခွင့်အရေး လောက်တော့ ပြန်လည်ရသင့်သည် ထင်တာပဲ။

သက်ပြင်းမောလေးတစ်ချက် မှု တ်ထုတ်လိုက်ရင်း မျက်လုံးများ ကို မှိတ်ထားလိက်သည်။ ကျွန်မ အိပ်ရေး ပျက်ခံလိုမ ဖြစ်ပါ။ မနက်ကျလျှောက်လွှာတင်ရင်းနှင့် အင်တာဗျူး ပါ တစ်ခါတည်း ဖြေရမှာ မို့ ကျွန်မမျက်နှာတွေ ချောင်ကျနေလို့ မ ဖြစ်သေးပါ။ အပူသည် ဖြစ်နေပေမယ့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်ပုံဖိထားရမှာ ပဲလေ။

ကျွန်မဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက် ကြောင့် လဲပြိုကျသွားသူ တစ်ယောက် လို့ ဘယ်သူမှ မထင်စေရဘူး။ လင်ပစ်မ တစ်ယောက် လို့ ဘယ်သူစိမ်း တစ်ယောက် ကမှ ကျွန်မကို မကဲ့ရဲ့ စေရ၊ အတွင်းမှာ ဘယ်လောက်ပဲ လဲပြိုနေပါစေ။ အပြင်မှာ တော့ အပြု လေးနဲ့သာ ကျွန်မကို မြင်တွေ့ စေ ရမည် ။

\*\*\*

‘နာမည် က အနီသွေး ဟုတ်လား’

အင်တာဗျူး သည့် အမျိုးသားက ကျွန်မထက်သုံးလေးနှစ် လောက်တော့ ကြီးပါလိမ့်မည် ။ ကျွန်မမိတ်ဆွေ မိတ်ဆက်ပေးထားသည့်အတွက် ကျွန်မ နာမည် ကိုလည်း ကြိုတင်ကြားဖူးထားပုံပါ ပဲ။

“ဘယ်ပို၍အတွက် လျှောက်ချင်တာလဲ”

“အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်တော့ အရောင် :ပိုင်းကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ အရင်က လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့ .အကြုံလည်းရှိလို့ပါ”

တကယ်တော့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခေါ်သည့်ကြေညာချက်မရှိပါဘဲ ကျွန်မက ဝင်လျှောက် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် အခုလိုမျိုးကြီးကျယ်သည့် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်တစ်နေရာ ရမည် ဆိုသည့်အချက်ကကိုပဲ ကျွန်မအတွက် အတော် တော် အဆင်ပြေနေခဲ့ပါပြီ။

‘အတော် ပဲပေါ့။ ကိုယ်တို့ဆီမှာ လည်း အရောင် :ဌာနမှာ လူလိုနေတယ်။ မင်းကလည်း စူပါဗိုက်စာအုပ်ဖူးတဲ့အတွေ့ .အကြုံရှိတော့ ကိုယ် ကတော့မင်းကို အဲဒီ ရာထူးနဲ့ပဲ သါး ဘက်မှာ ခန့်ထား ချင်တယ်၊ မင်းအဆင်ပြေမလား”

အင်တာဗျူး သည့် အမျိုးသားက ကျွန်မဆန္ဒကိုပါ တလေးတစားမေးမြန်းဆက်ဆံနေသေး သည်မို့ ကျွန်မမှာ နည်းနည်း တော့ နေရထိုင်ရကျပ်နေမိသည်။

“ကျွန်မ အဆင်ပြေမှာ ပါ၊ လုပ်ငန်းအတွေ့ .အကြုံလည်းရှိပါတယ်”

“ဒီလိုဆို လခကိစ္စကို ဇော်က သူပြောထားတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဇော်ပြောပြီးသားဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ သတ်မှတ်ပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ်ရှင် ကျွန်မဘက်က သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘယ်နေ့လောက် အလုပ်စဆင်းရမလဲရှင့်”

“အဆင်ပြေရင် မနက်ဖြန်ကစဆင်းလို့ရပါပြီ၊ မနက်ကိုးနာရီဆို စမယ်၊ ပြန်ချိန် ကတော့ အလုပ်များ ရင် များ သလို အပြောင်းအလဲလေးရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆို မင်းပြန်လို့ရပြီ”

ထိုအမျိုးသားရှေ့တွင် ခါးဆန့်ဆန့်ထိုင်နေရာကနေ ထရပ်လိုက်ပြီးမှ  
ခေါင်းထဲသို့ အတွေ့ : တစ်ခုဝင်လာသော ကြောင့်

“ဟိုလေ ကိုဇော်အခန်းကို သွားလို့ရမလားရှင်”

“ဇော်လား ဒီအချိန်တော့ အခန်းထဲမှာ ပဲ ရှိမှာ ပါ။ ကျွန်တော် တို့  
အစည်းအဝေးက နောက်တစ်နာရီခွဲလောက် လိုသေးတယ်လေ။ ဒီကနေ အပေါ်နှစ် ထပ်  
ထောင့်ဆုံးက အခန်းကျယ် ကြီးပါ”

စိတ်လိုလက်ရ ရှင်းပြနေသည့် ထိုအမျိုးသားပုံစံက ခုနကလို မဟုတ်တော့ဘဲ  
အနည်းငယ် ပွင့်လင်းသွက်လက်လာသည်။ ချိုသော အပြုံးပိုင်ရှင် တစ်ယောက် ပါပဲ၊  
သူ့ရာထူးက အုပ်ချုပ်ရေး မှူး တဲ့။

သူညွှန်ပြလိုက်သည့်အထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့လိုက်ပြီး  
ဇော်အခန်းသို့ ခပ် သွက်သွက်လေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထောင့်ဆုံးမှာ ရှိနေသော  
ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီးနှစ် ခု စေ့ပိတ် ထားသည့် အခန်းကျယ်ကြီးက ဇော်အခန်းဆိုတာ  
သေချာနေစေသည်လေ။ တံခါးရွက်ပေါ်မှာ တော့ အင်္ဂလိပ်လို အက္ခရာသုံးလုံး ဇီဇဝီ တဲ့။

ကျွန်မ ပခုံးလေးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီးမှ တံခါးရွက်များ ကို ဖြည်းညင်းစွာ  
ခေါက်လိုက်သည်။ သူ့အခန်းအပြင်မှာ ရှိနေသော အတွင်း :ရေး မှူး ထိုင်ခုံနေရာလေးက  
လွတ်လပ်နေ၏ ။ ကိစ္စရှိ လို့ တစ်နေရာရာသွားနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။ ဇော်တော့  
ကျွန်မကိုတွေ့ .ရင် အံ့ဩသွားမှာ အမှန်ပါပဲ။

“ဝင်ခဲ့လေ”

တံခါးခေါက်သံအဆုံးမှာ ထွက်လာသော ဇော်အသံတိုးတိုးကို  
ကျွန်မကြားရသည်။ စေ့ပိတ်ထားသည့် တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ ကျွန်မကို  
မော့မကြည့်နိုင်ဘဲ စားပွဲပေါ်က ဖိုင်တွဲ တစ်ခုကို အာရုံဝင်စားနေသည့် ဇော်ကိုမြင်ရသည်။

“နမူနာတွေ ရလာပြီလား”

သူလုပ်ငန်းခွင်ထဲမှ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် အထင်နှင့် ကျွန်မကို မော့မကြည့်ဘဲ သူစကား ဆိုသည်။ ကျွန်မကလည်း ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်ရပ်နေတော့မှ သူ စိတ်မရှည်သလို တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်မကိုမြင်တော့ သူ အရမ်းအံ့သြသွားသည်ပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းများ ပြုံးသွားသည်။

“ဇော်က ဇော်အတွင်း :ရေး မှူး လေးထင်နေတာ၊ နီ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

‘ဇော် အလုပ်တွေ များ နေတာကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်သွားလားဟင်”

“ဟာမ ဖြစ်ပါဘူး။ ဘာလို့ဖြစ်ရမှာ လဲ ထိုင်လေ နီရဲ့။ ”

သူထိုင်နေသော စားပွဲနှင့် ဆုံလည်ဆိုဖာကြီးရှေ့ရှိ ဆက်တီခုံများ ကို လက်ညှိုး ညွှန်လျက် သူဆိုသည်။ အသာအယာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း သူ့အခန်းအပြင်အဆင်ရဲ့ သားနားသပ်ရပ်ပုံကို ကျွန်မ တစ်ချက်အကဲခတ်နေမိသည်။ ပစ္စည်းတွေ အများ ကြီးမရှိပါဘဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ခန့်ခန့်ညားညား လေး ဖြစ်၏ ။

သူ့အတွင်း :ရေး မှူး လေး ဝင်လာသော ကြောင့် သူနည်းနည်း အလုပ်ရှုပ်သွားပြီး ကျွန်မနားသို့ ချက်ချင်း ထမလာနိုင်သေးပါ။ အလုပ်များ သည့် လူ တစ်ယောက် ကို ဒုက္ခပေးမိပြီလားလို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မအပြစ်တင်မိသည့်စိတ်လေး ဖြစ်သွားရသည်။ တကယ်ဆို သူ အလုပ်အားမအား ဖုန်း ဆက်မေးမြန်းပြီးမှ ကျွန်မ လာခဲ့သင့်တာ။

ကျွန်မဟာလေ တစ်ခါတစ်လေဆို အဲဒီ လိုပဲ။ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာကိုသာ ကိုယ်သိသည့်လူစားမျိုး။

ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ရုံ ပြုံးမိပြန်သည်။

ကျွန်မဟာသိပ်တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်ပြီး ကိုယ့်ခံစားချက်တစ်ခုကိုပဲ သိထားသည့် လူစားမျိုး တဲ့။ ကျွန်မ၏ ချစ်လှစွာ သော ခင်ပွန်းသည်က သတ်မှတ်ပေးခဲ့သော ကျွန်မအတွက် မှတ်ချက်ကလေးက ထိုသို့ နာကျင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

“ဟိတ် တစ်ယောက် တည်း ဘာတွေ ပြုံးနေတာလဲ”

ဘေးနားက ကပ်ကာ ပြောလိုက်သော အသံကြားမှပင် ကျွန်မ အသိပြန်ဝင်လာ၏။ အတွင်း : ရေး မှူး လေးနှင့် ပြောနေသော သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးစီးသွားပြီလား မသိ။ အတွင်း : ရေး မှူး ကောင်းလေးလည်း အခန်းထဲမှာ မရှိတော့ပါ။

“ပြုံးမိတာ ကတော့ ဒီလိုပါပဲ၊ မချုံ့ပြုံးပေါ့။ ဒါနဲ့ဇော်အလုပ်ရှုပ်နေတာကို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ အကြောင်းမကြားဘာ မကြားနဲ့ ရောက်လာမိတယ်။ ဆောရီးနော်၊ ကျွန်မက အလုပ်ရခဲ့လို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဇော်ကို လာပြောပြချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းပါ”

ကျွန်မကမျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရှင်းပြလျှင် ဇော်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက်

“ဘယ်သူ ဘာပြောနေလို့တုန်း နီ ခုလိုလာတော့ ဇော်က ဝမ်းတောင်သာသေးတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် နေ့လယ်စာတောင် တူတူစားချင်တာ။ နောက်ခဏနေရင် အစည်းအဝေးတစ်ခုရှိနေလို့ ပေါ့”

“ဪဟုတ်တယ်၊ ခုနက အင်တာဗျူး တဲ့အစ်ကိုပြောတယ်။ ဇော်တို့အစည်းအဝေးရှိတယ် ပေါ့လေ။ ပြီးတော့ တစ်ခုခုစား ဖြစ်ရင်လည်း ဇော် မကျွေးရဘူးနော်၊ ကျွန်မ ကျွေးမှာ အခုလို အလုပ်တစ်ခုရတာ ဇော်ကျွေးလှူတွေ ပဲလေ။ ဇော်သာ မဆက်သွယ်ခဲ့ရင် ကျွန်မတခြားနေရာတွေ အားလုံး လိုက်လျှောက်နေရဦးမှာ ”

“အဲဒီ လို စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ဇော်တို့နှစ် ယောက် ကြားမှာ အဲဒါမျိုးတွေ ဘယ်တုန်း ကမှ မလိုအပ်ခဲ့တာ နီ မေ့သွားပြီလား”

အဲဒီ စကားပြောလိုက်သော ဇော်လေသံတွေ က တိုးတိုးဖျော့ဖျော့။ ဇော်ပြောသလိုမျိုး မေ့တော့ ဘယ်မေ့ပါ့မလဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မေ့ထားခဲ့သည်။ မေ့ကိုမေ့ပစ်ရမည့် အခြေအနေတစ်ခုမှာ ကျွန်မမေ့ဖျောက်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ဇော်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့သည့် အ ဖြစ်အပျက်တွေ မပြောနဲ့ ဇော် ကိုယ်တိုင်ကိုတောင် ကျွန်မ မေ့ဖျောက်ပစ်ထားခဲ့ဖူးပါသည်။

ဇော်အသံတွေ တိုးဖျော့နေသည်ကို ဇော်မျက်လုံးများ ထဲသို့

ခပ်ဖျော့ဖျော့ငေးကြည့်လျက် ပြုံးလိုက်မိသော ကျွန်မအပြုံးတို့သည်လည်း အသက်မဲ့နေကြမှာ ပါ။

ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် ကြားမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေ သည် အိပ်မက်တွေ လိုလို ပုံပြင်တွေ လိုလို ဟိုမရောက်သည်မရောက် ပြီးဆုံးခဲ့ရသည်။

သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ကျွန်မ အပြစ်တွေ ပါပဲ။ ကျွန်မဆိုတဲ့ မိန်းမက ကိုယ့်ကိုချစ်သော သူ တစ်ယောက် ကို အလွယ်တကူ လက်လွှတ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ခုတော့ ဝဋ်တွေ အကြီးကြီး လည်နေခဲ့ပြီလေ။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် ဇော်”

‘ဘယ်နေ့ အလုပ်စဆင်းရမှာ လဲ’

“မနက်ဖြန်ပါပဲ”

“အိုကေလေး ဒါဆို မနက်ဖြန် တွေ ကြသေးတာပေါ့နော်”

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မအသိစိတ်ထဲမှာ အတွေ့ :တစ်ခုက နေရာယူထားခဲ့ ၏ ။ ကျွန်မ မှာ :ပြန်ပြီလားဆိုတဲ့အတွေ့ :ပါ။ ဇော်နဲ့အလိုမျိုး ပြန်ပတ်သက်မိတာ ကျွန်မ အမှာ :တစ်ခု ထပ်ကျူး လွန်မိသလိုမျိုး ဖြစ်နေပြီလား။ သူ သိသွားရင် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်မဖြေရှင်းရမှာ တဲ့လဲ။

အိုလေ ကျွန်မစိတ်တွေ ရိုးသားသန့်စင်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဇော်ကလည်း ခုချိန်မှာ ကျွန်မ အတွက်အားထားစရာ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အနေနဲ့ပဲ ရှိနေတာလေ။ သူကဘယ်လိုမျိုး စွပ်စွဲချက် မျိုးတွေ နဲ့စွဲချက်တင် ချင်နေသေးတာလဲ၊ ပြီးတော့ သူက ကျွန်မ ဘာလုပ်လုပ်စိတ်ဝင်တစားနဲ့ လိုက်စုံစမ်းနေမှာ လည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ မရှိတဲ့ဘဝကိုသူ ပိုလိုနှစ်သက် နေခဲ့တာပဲလေ။

ပထမဆုံး အလုပ်ဝင်သည့်နေ့ပို ကျွန်မအတွက် သင်ယူလေ့လာစရာတွေ များလွန်းလှ၏။ ကျွန်မအထက်က အရောင် မနီနေဂျာက စိတ်ရှည်ပြီးသဘောကောင်းသည့် မျက်နှာပေးနှင့် အစ်မ ကြီး တစ်ယောက်။ ကျွန်မအတွက် သူ့ဆီကနေ မေးမြန်းလေ့လာနေရတာ နဲ့တင် ထိုတစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးလုလုအချိန်မှာ ထမြည့် လာခဲ့သည်။ ဇော်ဆီက။

“ဟဲ့လို ဇော်”

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေလား၊ မရတနာက သိပ်စကားပြောကောင်းတယ် မင်းနဲ့အိုကေမှာ ပါ”

“အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဘာမပြောစရာရှိလို့လဲ ဇော်ရဲ့၊ ကျွန်မအတွက် သိပ်ကိုအဆင်ပြေတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခု ဖြစ်လာမှာ ပါ”

“မင်းဆီက အဲဒီ စကားကြားရတာ ဇော်စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ ခဏနေရုံးဆင်းရင် တွေ့ ရအောင်၊ ကားပါကင်မှာ စောင့်နေမယ်”

“ဘာအတွက်လဲ ဇော်”

“တစ်ခုခုကျွေးမယ့်အစီအစဉ် ဒီညနေပဲ အကောင်အထည်ဖော်ခိုင်းမလားလို့ပါ။ ဇော် ဗိုက်ဆာနေလို့”

ဇော်က သူ ဗိုက်ဆာနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ တောင်းဆိုလာလေတော့ ကျွန်မ အတွက် ငြင်းဆန်ဖို့ရာ ခက်ခဲရသည်။

“ကောင်းပြီလေ ဇော် ကျွန်မ ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်မယ်။

ဖုန်းလေးကို ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်လေးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ရုပ်ပွနေသည့် ဖိုင်တွဲ များ ဆီသို့ အာရုံပြန်လွှဲလိုက်သည်။ ဒီနေ့အတွက်တော့ ဒီဖိုင်တွဲ တွေ ကို အပြီးသတ် လေ့လာ နိုင်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။

“ညီမလေးရေ တစ်နေ့တည်းနဲ့ အကုန်မှတ်မနေနဲ့ဦး၊ တော် ကြာ ခေါင်းပူပြီး

အာရုံပို နောက်သွားဦးမယ်၊ မမတော့ ပြန်တော့မယ်။ ညီမလေးလည်း ပြန်ချင်ပြန်လိုရပြီနော်၊ အောက်ဦး ကတော့ မနက်ဖြန်မှပဲ ထွက်ပြီးထပ်လေ့လာကြသေးတာပေါ့”

မရတနာ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပြီး မိနစ်နှစ် ဆယ်လောက်ထပ်နေလိုက်သေးသည်။ ကားပါ ကင်ဘက်ဆီ လမ်းလျှောက်လာရင်း လက်ကလည်း ဖုန်းခလုတ်လေးများ ကို နှိပ်နေမိ၏ ။ ဇော်ဆီ ပေါ့။

‘ဘယ်လိုလဲ နီ ပြီးပြီလား’

“ဟုတ် ပြီးပြီ၊ အခု ကျွန်မက ကားပါကင်ကိုတောင် ရောက်နေပြီ ဇော်ရဲ့ ၊ ဇော်က ဘယ်မှာ လဲ”

“ဒီမှာ ပါဗျာ”

ကျွန်မနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အဖြူရောင် ကားတစ်စီးက မီးပွိုင့်လေးတွေ ထတောက်သွားသည်။ ကားမောင်းနေသူနေရာမှာ ထိုင်လျက် ကျွန်မရှိရာဆီ လက်လှမ်းပြန်သော ဇော်ကိုတွေ့ လိုက်ရမှ ကျွန်မပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကဲ ဒကာရှင်ကြီး ဘယ်မှာ ကျွေးမှာ လဲ”

“ဇော်စားချင်တဲ့ဆီ သွားလေ၊ ကျွန်မ ကျွေးမှာ ပေါ့”

“ဈေးကြီးတဲ့ဆိုင်တော့မဟုတ်ဘူး မလား”

ဇော်ကပြောပြီးရယ်တော့ ကျွန်မလည်း လိုက်ရယ်မိသည်။ ဇော်ဟာ ဟိုအရင်က ကိစ္စတွေ ကို တစ်ချိန်တစ်ခါလေးတောင်မှ မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်ဖို့ မကြိုး စားခဲ့ဘူးလားမသိဘူး။

ပြီးတော့ ဇော် မောင်းလာခဲ့သော ဆိုင်၊ အဲဒီ ဆိုင်လေးကို ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် အတူ ပြန်ထိုင် ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူး။ ဇော်မှာ ဘာလို့များ ရှိနေသေးတာလဲ

“ဇော် ဘာလို့ ဒီဆိုင်ကို မောင်းလာတာလဲ”

ကားပါကင်ထိုးပြီး ရပ်တန့်နေပြီ ဖြစ်သော ကားလေးပေါ်မှ

မလှုပ်မယှက်ထိုင်လျက်ကနေ ကျွန်မ မေးခွန်းထုတ်မိသည်။

ဇော်မျက်နှာကိုတည့်တည့်မကြည့်မိအောင်လည်း ဂရုစိုက်ရသေးသည်။

“ဒီဆိုင်က ဘာ ဖြစ်လို့လဲ နီရဲ့ ၊ ဇော်ရောနီရော ဒီဆိုင်က သက်သက်လွတ်ချင်စပ်ဟင်း ရည်ကို သိပ်ကြိုက်ခဲ့တာလေ။ ဇော်က အဲဒါလေးကို ပြန်သတိရသွားလို့ပါ”

“ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် ဒီဆိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ဖို့ဆိုတာ မသင့်တော် ဘူးဆိုတာဇော် မတွေ့မိ ဘူးလားဟင်”

ဇော်ထံမှ ခပ်ယဲ့ယဲ့ရယ်မောလိုက်သံ ကြားရ၏ ။

“ဇော်ကတော့ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်ယုံရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်ဂရုမစိုက်တတ်ဘူး။ နီ သိပါတယ် နော်”

သက်ပြင်းလေးချလိုက်ရုံကလွဲလို့ ကျွန်မ ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာ လဲ၊ ဇော်ဆိုတဲ့ ယောက်ျား က သူမှန်တယ်ထင်ရင် ဘာကိုမဆို မကြောက်မလန့် ဂရုမစိုက်တတ်တာ ဟိုအရင်ကတည်းကပါပဲ။

ကားပေါ်ကနေ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ကျွန်မ ဆင်းလိုက်ခဲ့ရသည်။ ဇော် ကတော့ ဒီနှစ် တွေ အတွင်း ၊ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် ကြားမှာ ကြီးမားခိုင်ခန့်သည့် ဘယ်လိုကိစ္စကြီးမျိုးမှ ဖြစ်မထား သည့်အတိုင်းရဲရင့်တက်ကြွစွာ ဖြင့် ရှေ့မှလျှောက်လှမ်းသွား၏ ။

ဒီထမင်းဆိုင်လေးဟာကျွန်မနဲ့ ဇော်တို့အတွက် ဘယ်တော့မှမဆို မေ့ဖျောက်ပစ်လို့ရမှာ မဟုတ်သော အမှတ်တရတစ်ခုပါပဲ၊ ဒီဆိုင်လေးမှာ ပဲ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် စတင်ဆုံစည်းခဲ့သည်။ ဒီဆိုင်းလေးမှာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ချစ်သူဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မတို့အများ ဆုံးချိန်းတွေ . ဖြစ်ခဲ့သော ဆိုင်လေးလည်း ဖြစ်၏

ဒီလိုနေရာမျိုးကိုမှ ခုလို အနေအထားမျိုးမှာ နှစ် ယောက် တွဲ ပြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရခြင်း သည် ကျွန်မအတွက်တော့ စိတ်အာရုံနောက်ကျစေတာ ဝန်ခံချင်ပါသည်။

“အစ်ကိုတို့ ဘာများ သုံးဆောင်မလဲခင်ဗျာ”

အသံကြောင့် မော့ကြည့်မိတော့ ရည်မွန်သော ချာတိတ်လေး တစ်ယောက် ။ စားပွဲထိုး အသစ်လေး ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။

“ချဉ်စပ်ဟင်းရည်တစ်ပွဲ၊ ကြက်ကချင်ချက်၊ မုန့်ညင်းခရုဆီရယ်၊ ထမင်းနှစ် ပြားရယ် ပေးနော် မြန်မြန်လေးလုပ်”

ကျွန် ကတော့ ဇော်ကို အံ့သြပြီးရင် အံ့သြရပါသည်။ ဒီကြက်ကချင်ချက်တွေ မုန့်ညင်း ခရုဆီတွေ ဆိုတာ ကျွန်မတို့နှစ် ဦးလာတိုင်း အမြဲမှာ ယူနေကျ အစားအသောက်များ သာ ဖြစ်သည်။ ခုချိန်မှာ အရင်ကနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း မှာ ယူနေခြင်းဟာ ဇော် ရိုးရော ရိုးရဲ့ လား။

ကျွန်မစိတ်တွေ နောက်ကျရှုပ်ထွေးနေပါပြီ။

“ဘာလို့ အဲဒါတွေ မှာ လိုက်တာလဲ ဇော်”

“အဲဒါတွေ က ဇော်တို့မှာ နေကျပ် မဟုတ်လား။ ဇော်တို့ သိပ်ကြိုက်ခဲ့တာလေ”

“အခုအချိန်မှာ အရင်ကလိုမျိုး ထပ်မလုပ်သင့်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“နီ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ၊ ဇော် တကယ်နားမလည်ဘူး။ ဒီအစားအသောက် တွေ ကို ဇော်တို့ အရင်တုန်းကလည်း ကြိုက်ခဲ့တယ်။ အခုလည်းကြိုက်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ မိနူး အတိုင်း ပြန်မှာ မိတာဇော် ဘယ်လောက်တောင် မှာ သွားလို့လဲ”

“မှားတယ် မမှားဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး ဒါပေမဲ့”

တစ်ချိန်က အတိတ်တွေ ကို ပြန်သတိရအောင် လုပ်နေသလို ဖြစ်မနေဘူးလားလို့ ဆက်ပြောရန် ပြင်ပြီးကာမှ ကျွန်မ ပါးစပ်ကိုအချိန်မီ ပြန်ထိမ်းသိန်းလိုက်ရသည်။ အဲဒီ စကား ပြောလိုက်ကာမှ ကျွန်မဘက်က စပြီးအတိတ်တွေ

ကို သတိတရ ဖြစ်နေပါတယ်လို့ ဇော်ကို ထင်မသွားစေချင်ဘူးလေ။

“ဆက်ပြောလေ နီ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ”

ကျွန်မ သူ့ကို မျက်စောင်းပိတ်ထိုးလိုက်၏ ။ ကျွန်မ

ဘာကိုဆက်ပြောချင်တယ်ဆိုတာ သူနည်းနည်း တော့သဘောပေါက်မှာ ပါ။ ဇော်နဲ့ ကျွန်မက တစ်ယောက် ပါးစပ်ဟလိုက်တာနှင့် အူဘယ်နှစ်ခွဲရှိတယ်ဆိုတာ သိနေခဲ့သော ရင်းနှီးမှု မျှ မဟုတ်လား။

စားပွဲထိုးလေး စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ လာချပေးသည်အထိ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် စကားမပြော ဖြစ်ကြတော့။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် လည်း မကြည့်ပါဘဲ အဝေးဆီသို့ ငေးနေမိကြသည်။

“ဟာ ဘယ်သူတွေ များ လဲ မှတ်တယ် မောင်ဇော်တို့ပါလား”

ဟောကြည့် ကျွန်မထင်ထားသည့်အတိုင်း တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် စလုံးနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော ဆိုင်ရှင်အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မတို့ကို လှမ်းမြင်သွားပြီး အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ ကြည့်ပါဦး ဇော်မျက်နှာကလည်း ပြုံး ရွှင်ရယ်မောပြီး ဒီနှစ် တွေ အတွင်းမှာ ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက် ဘာကိစ္စတွေ မှ ထွေထွေထူးထူး မ ဖြစ်ခဲ့ကြသလိုလို။

“မတွေ့တာတောင်ကြာပြီကွာ၊ မင်းတို့အတွဲ ပျောက်လှချည်လား”

ဇော်ကထိုမေးခွန်းအတွက်နှုတ်မကဖြေ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေ၏ ။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့ရော လက်ထပ်ကြပြီးပြီလား၊ အချိန်ကာလတွေ လည်း မနည်းတော့ဘူး နော်”

ကဲ ခုလိုမျိုး ကသီလင်းတ ဖြစ်စေမည့် မေးခွန်းမျိုးတွေ နဲ့ ကြုံလာတော့ ဇော်ဘယ်လိုဖြေမတဲ့လဲ၊ ကျွန်မမတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးလွန်းလှပြီ။

“ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် လည်း မဆုံ ဖြစ်ကြလို့ ပါ”

ဇော်အဖြေဟာ ဆိုင်ရှင်အစ်ကိုကြီးအတွက် လုံလောက်သည့် အဖြေတစ်ခု ဖြစ်  
မ ဖြစ်တော့ ကျွန်မမသိ။ ပြုံးရယ်နေသော မျက်နှာကတစ်ချက်တည်ကြည်သွားပြီး  
စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း ပစ်လိုက်တာတော့ သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့အလုပ်အကိုင်တွေ ရော အဆင်ပြေကြလား။ ငါ ကတော့  
ဆိုင်ကို တိုးချဲ့လိုက်တယ်လေ။ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြည့်ရတာ လည်း တော် တော် လေး  
အိုကေနေတဲ့ပုံပဲနော်”

“အေးကွ ငါက စားသုံးသူတွေ အပေါ် စေတနာထားတော့ ရောင် ပြန်ဟပ်တယ်  
ထင်တာပါ ပဲကွာ၊ ကဲ ကဲ မင်းတို့လည်း စားကြလေ ငါ မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူး”

ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ ကျန်မရဲ့ ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေ  
ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ပြီး..

“တွေ့ လားဇော် ဒီဆိုင်ကို ရွေးခဲ့လို့ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် စလုံး နေရထိုင်ရ  
ဘယ်လောက် တောင်ခက်သွားလဲ”

“ဇော် ကတော့ အဲဒီ လောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဇော်တို့ဘက်က ဘာမှ မှာ  
ယွင်းထားတာ မရှိ ဘူးလေ။ ဘာကိုဂရုစိုက်ရမှာ လဲ”

“ဇော် ရှင်ကလေး ပြောလေကဲလေပါလား”

“ကဲပါ စားခါနီး သောက်ခါနီး မင်းတော် တော် စကားများ တာပဲ။ စားမှာ ဖြင့် စား  
ဇော်က တော့ ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ၊ ဆွဲတော့မယ်”

ဇော်က တကယ်ပင် စကားဆုံးသည်နှင့် ခေါင်းမဖော်တမ်း စားတော့သည်။  
ကျွန်မမှာ တော့ ထမင်းတစ်ပွဲသာ ကုန်သွားရော ဇော်လုပ်ရပ်တွေ ကို နားမလည်နိုင်သေး။

‘ကဲ ဘယ်လိုလိုက်ပို့ပေးရမလဲ ပြော’

“တော် ပြီ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ပြန်တော့မယ်”

ကျွန်မရဲ့ လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်ကို ဇော်က အလိုမကျစွာ မျက်မှောင့်ကျုံ့လျက် တုန်ပြန် သည်။ ကျွန်မ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်၏ ။

“ဘာလို့ ကိုယ့်ဘာသာပြန်ရမှာလဲ၊ ညှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မှာကို”

“ကျွန်မက ကလေးလေးမဟုတ်တော့ဘူးလေဇော်၊ ဇော်နဲ့တွေ့ကာစကလို အပျူ ဖြန်းလေး တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ အိမ်ထောင်ကျပြီးလိုတောင် တစ်ခုလပ် ဖြစ်လုလု မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီထက်မက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်မက လက်ရှိမှာ အိမ်ထောင်ရှိနေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါ။ သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့တွဲ ပြီး ညဘက် အလုပ်ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အနေနဲ့လည်း ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်တာ အမှန်ပါပဲ”

ဇော်ငြိမ်ကျသွားသည်။ မျက်မှောင့်များ ကတော့ ကျုံ့ထားဆဲ။

“ကျွန်မ ဘတ်စ်ကားစီးပြီးပဲ ပြန်ပါ့မယ်”

“ဘတ်စ်ကားဂိတ် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

ဇော်ဟာသူလုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို မ ဖြစ် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖြစ်သလောက်လုပ်ချင်တတ်တဲ့ ဥာဠိကလေးကို ဖျောက်ပစ်သေးပါဘူး။

“မလိုပါဘူး ဇော်ရယ်၊ ကျွန်မဘာသာပဲ သွားပါ့မယ်၊ ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကလည်း ဟိုးမှာတောင် လှမ်းမြင်နေရတာ ”

လူအများ စုဝေးရပ်နေသော ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုကို ကျွန်မ လက်ညှိုးညွှန်ပြ လိုက်သည်။ ဇော်သက်ပြင်းတစ်ချက် ချ၏ ။ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။

“ဇော်က မင်းကိုစိတ်ပူလို့ပါ။ အိုကေ ဟိုးအရင်တုန်းကလို မင်းကလေး တစ်ယောက် အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ဇော်လက်ခံပါတယ်။ ဂွတ်ဘိုင် မနက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့”

ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပြောလျက် သူ့ကားပေါ်တက် ထွက်ခွာသွားသော  
ဇော်ကိုကြည့်ပြီး ဒီတစ် သက်ပြင်းချရသူက ကျွန်မ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဇော်ရယ် ငါတော့ ဘာကိုဘယ်လိုဆက်လုပ် ရမယ်ဆိုတာတောင် မတွေ  
းတတ်တော့ပါဘူး။ အားလုံးဟာ ငါ့အမှာ :တွေ ပါပဲ။

\*\*\*

ကျွန်မသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားလွယ် ခံစားလွယ် ထိခိုက်လွယ်သော  
စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်၏ ။ အရွဲ့တိုက်သည့်နေရာမှာ လည်း ကိုယ့်အတွက် အကျ  
းရှိလား။ အကျိုးယုတ် မလားဆိုတာတွေ ကို ထည့်မတွေ :ဘဲ လုပ်ချင်တာကိုသာ  
ဇွတ်လုပ်တတ်ခဲ့သော လူစားမျိုး ဖြစ် သည်။ အဲဒီ စိတ်ဓာတ်တွေ ကြောင့် လည်း  
ဇော်နဲ့ဝေးကွာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါပဲ။

“ဇော် ပြောတာကို မင်းနားထောင်သင့်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေ :ခဲ့ဖူးဘူးလား။”

“ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ဒီလောက်မှ မလွယ်ကူတာ ဇော်ရဲ့ ၊ ကျွန်မကိုလည်း  
အချိန် နည်းနည်း လောက်ပေးပါပါဦး”

“ဇော်တို့နှစ် ယောက် ချစ်နေကြတာ လေးနှစ် ရှိပြီလေ၊ ဇော်ကို လက်ထပ်ဖို့  
အထိ မင်းစဉ်း စားခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား။”

ဇော်ရဲ့ ဝေခွဲရခက်စွာ မချီတင်ကံပြောလိုက်သော မေးခွန်းကြောင့်  
ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ကျွန်မ ဇော်ကို ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့  
လက်ထပ်ဆိုတာကြီး ကတော့ ကျွန်မ အတွက် သိပ်ကိုကြီးလေးလွန်းသည့်  
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုပါ။

ပြီးတော့ နောက်ထပ် အကြောင်းပြချက်တစ်ခု။ ကျွန်မအတွက် ရင်ဆိုင်ဖို့ရာ  
သိပ်ခက်ခဲ လွန်းသည့် အနေအထားတစ်ရပ်ကို ဇော်ရဲ့ အတိတ်မှာ  
ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ဖူးတယ်လေ။ မိန်းမတစ် ယောက် နှင့် ခိုးပြေးခဲ့ဖူးသည့်ဆိုသော အတိတ်ကြီး၊

ထိုအမျိုးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကွဲခဲ့ပြီး တစ်ခုလပ် ဆိုသည့် နာမည် တစ်လုံးနှင့်  
နေထိုင်နေသော ယောက်ျား တစ်ယောက် ကျွန်မ နည်း နည်းတော့ စိုးရွံ့နေမိသည်။

ဇော်က လက်ထပ်ဖို့ပြောလိုက်တိုင်း ငြင်းဆန်နေမိသည့်အကြောင်းပြချက်တွေ  
ထဲမှာ ထို အကြောင်းအရာက ထိပ်ဆုံးကပါနေတာ ကျွန်မဘာသာ သိနေသည်။ ဇော်ကိုသာ  
တစ်ခါမှ ထုတ် မပြော ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ဇော်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘယ်လိုအဖုအထစ်မျိုးကိုမှ ကျွန်မ  
မလိုလားခဲ့ဘူးလေ။

“တော် ပါပြီကွာ ဒီကိစ္စပြောလိုက်တိုင်း ဇော်တို့နှစ် ယောက် စကားများ  
ကြရတယ်၊ ဇော် မပြောတော့ဘူးနော်၊ အချိန်တစ်ခုတော့ ရောက်လာမှာ ပါ၊  
ဟုတ်တယ်မလား”

ဇော်က ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသော သူ့မျက်နှာကို ချက်ချင်း ပင် အပြုံးတစ်ခုနှင့်  
ပြုပြင် လိုက်ပြီးကျွန်မ ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ ပြော၏ ။ အချိန်တစ်ခုတော့  
ရောက်လာမှာ ပါ ဆိုတဲ့ ဇော်စကားလုံးတွေ ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပါဝင်နေတာ  
ကျွန်မသိတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အတိတ်တစ်ခုကို ပြင်ဆင်နိုင်သည့်အချိန်တစ်ခုဆိုတာ ရှိလာမှာ တဲ့လား။  
တစ် သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်သည့် အချိန်တစ်ခုကို ကျွန်မတို့နှစ် ယောက်  
စောင့်ဆိုင်းနေကြ ရမှာ တဲ့လား။

စိတ်ထဲက ပြောနေမိသော စကားလုံးတွေ ကို ဇော်မကြားနိုင်လို့တော်  
ပါသေး၏ ။ ဇော်ကို ကျွန်မရဲ့ အတွေ့ :တွေ ကြောင့် စိတ်မညစ်စေချင်ပါ။ပြီးတော့  
ဇော်ကိုကျွန်မတကယ်ပင် ချစ်ပါသည်။ ကျွန်မဘဝအတွက် အချစ်ဦးရည်းစားဦးမို့လို့ လည်း  
အရာအားလုံးထက်ချစ်မြတ်နိုးပါသည်။

ဒါကိုတော့ ဇော်ယုံရပါလိမ့်မည် ။

“ဇော်ကို ကျွန်မသိပ်ချစ်တာ ဇော်ယုံပါတယ်နော်”

ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မချနိုင်စွာ ပင် နှုတ်က ထုတ်မေးမိလိုက်သည်။  
ကျွန်မ အချစ်အပေး ဇော်မယုံကြည်တော့မှာ ကိုတော့ ထိတ်လန့်နေမိတာ အမှန်ပါပဲ။

“ဇော်ကို မင်းချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ သံသယ ဖြစ်စရာ  
မလိုလောက်အောင် ဇော် ယုံပါတယ်”

ကျွန်မကို ရင်ခွင်တွင် :သို့ ညင်သာစွာ ဆွဲယူရင်း ဇော်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။  
ကျွန်မသည် ကလေး တစ်ယောက် လိုပင် ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာသွားမိ၏ ။ ဇော်ကို  
ကျွန်မအလွန်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် ဘယ်လိုမှ ပြန်ရပ်သိမ်းလို့  
မတတ်နိုင်သည့် မှန်ကန်လွန်းသော အချက် တစ်ခုပါပဲ။

\*\*\*

## အခန်း (၂)

သို့သော် ထိုမှန်ကန်သော အချက်သည် မောင်နှင့် ဆုံတွေ့ပြီးနောက်မှာ တော့မှာ :ယွင်းလွန်း ခဲ့၏။ ဒီဇာတ်လမ်းအစအဆုံး မှာ :ယွင်းခဲ့သူ တစ်ယောက် ကိုပြသပါဆိုလျှင် ကျွန်မကလွဲလို့ ဘယ်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက် မှ မ ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အမှာ :တွေ စတင်ခဲ့တာ ကျွန်မသာလျှင် ဖြစ်သည်။

“နီ မင်း သီချင်းဆိုနေတယ်ဆို”

“အို ဇော် ပြောမှပဲ ကျွန်မ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လုပ်နေတယ်လို့ ထင်ကုန်တော့မှာ ပဲ၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ခုမှ သီချင်းခွေစာအုပ်မှာ ကို စတူဒီယိုမှာ နည်းနည်း ပါးပါး လိုက်စပ်စု တာပါကွယ်”

“ယောက်ျားတွေ ချည်းပဲမဟုတ်လား၊ မင်း တစ်ယောက် တည်း မိန်းကလေးပါတာဆို”

တော် ရုံတန်ရုံ လေသံမာမာနှင့် မပြောဆိုဖူးသော ဇော်က ခုတော့ ကျွန်မကိုပြောနေ သော စကားသံတွေ ထဲတွင် မာဆတ်ဆတ်နိုင်ခြင်းတွေ တော် တော် များများ ပျော်ဝင်နေ၏ ။

“ဇော်နှင့် ခု ကျွန်မကို လာအော်နေတာလား”

“ဟာ အော်သင့်ရင် အော်ရမှာ ပဲကွ၊ မင်းလုပ်နေတာက မဟုတ်သေးပါဘူး။ ယောက်ျားတွေ အများ ကြီးကြားထဲမှာ မင်း တစ်ယောက် တည်း မိန်းကလေး ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကြီး ကတော့”

ဇော်မျက်နှာကိုကြည့်မိတော့ တကယ်ပင်ဒေါသ ဖြစ်နေပုံ၊ ဖြူဖွေးနေသော

အသားအရေကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းနေတာ သိသာလွန်းလှသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျွန်မ ခေါင်းထဲ အတွေ့တစ်ခု ဝင်လာလျက် ရယ်ချင်စိတ် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ငါ အော်နေတာကို မင်းက ဘာတွေ ပြုံးနေတာလဲ နီ”

“ရှင်ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မသဘောပေါက်ပြီ အဟီး”

“မင်းက ဘာတွေ သဘောပေါက်နေတာလဲ”

“ရှင် ကျွန်မကိုသဝန်တိုနေတာမဟုတ်လား”

ဇော်ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် သူဖိုးဖမ်းမိသလို ပုံစံမျိုးပြောလျှင်  
ဇော်မျက်နှာပိုမို နီမြန်းလာလျက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြီးမှ

“ဘာ ဖြစ်လဲ မင်းကိုသဝန်မတိုရတော့ဘူးလား”

“သိပ်ရတာ ပေါ့။ ဇော်ကို ကျွန်မက သဝန်မတိုတတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာလေ”

“ငါဘယ်လောက်တောင် သဝန်တိုတတ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိရင် ခုတောင်  
ရယ်နေနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ခုလိုမျိုး မျက်နှာတည်တည်နှင့် မြောနေတော့လည်း ဇော်ပုံစံက ကျွန်မကို နှစ် နှစ်  
ကာကာ မြတ်နိုးနေမိသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက် လိုလိုပင်၊ တစ်ခါတစ်ခဏမှာ တော့  
ဇော်က သိပ်ကို အေး စက်လွန်းသည်လို့ ကျွန်မက သတ်မှတ်သည်။ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်နေလို့  
အပြင်တွေ လျှောက်သွား လျှောက်စားနေကြတာတောင်မှ ကျွန်ကို  
နူးညံ့သည့်စကားလုံးလေးတွေ ပြုလုပ်ခဲ့၏ ။

အပေါင်းအသင်းများ သော ကျွန်မကို တားမြစ်ဖို့ဆိုတာ ဝေးလို့ သူကပါ  
ကျွန်မသူငယ်ချင်း တွေ ကို ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းသင်းတတ်သေးသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ မမြို့  
သိပ်နိုင်တော့ဘူးနဲ့တူပါ ရဲ့၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျွန်မချစ်သူ ဇော်က ပိုလို့တောင်  
ချစ်ဖို့ကောင်းသွားပြီပါပြီ။

ဒါပေမဲ့လေ ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်

ပြန်ပြီးမုန်းတီးရှုံ့ရှာစရာကောင်းလောက် အောင်ပဲ ဇော်အပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့မိ၏ ။  
တစ်ခါတစ်လေ အေးတိအေးစက်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မိသော ဇော်ထက် ကျွန်မကို  
နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံတတ်သည့် မောင့်အပေါ် စိတ်သာယာခဲ့သည်။

မောင်နဲ့စတင်ဆုံဆည်း ဖြစ်ခဲ့ကြပုံက သိပ်တော့မဆန်းကြယ်ပါ။

ကျွန်မသွားနေသော စတူ ဒီယိုမှ မောင်က သူငယ်ချင်းနှင့် အတူ အဖော်အ ဖြစ်  
လိုက်လာပေးတာ။ ရက်လေးတွေ ကြာလာ တော့ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် ၏ ရင်းနှီးမှု လည်း  
ပိုလာခဲ့သည်။ အချိန်တော် တော် များများ မှာ အလုပ် ရှုပ်နေတတ်သော ဇော်နှင့် ကျွန်မ  
စိတ်ကူးယဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဖုန်းတွေ ဘာတွေ လည်း မကြာခဏ မပြော ဖြစ်၊  
မောင်နဲ့ကျတော့ သူက ဆက်ကိုယ်ကဆက်နှင့် အမြဲလိုလို ကျွန်မတို့နှစ် ယောက်  
အဆက်အသွယ်ရှိနေခဲ့ကြသည်။

“မင်းဆက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

တစ်ညနေ ကျွန်မနှင့် ဇော်တို့ အတူတကွ ရှိနေကြတုန်း မောင့်ထံမှ  
ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲ ဇော်ရှေ့မှာ တော့ မောင်နှင့် စကားပြောဖို့  
ကျွန်မတွန့်ဆုတ်နေခဲ့၏ ။

အလုပ်များ နေတယ်လို့ လိမ်ညာပြောဆိုပြီး ဖုန်းချလိုက်ရုံရှိသေး ဇော်ထံမှ  
မေးခွန်းကို ရင်ဆိုင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖုန်းလာနေတုန်းက ကျွန်မ မှတ်ထားသော မောင့်နာမည်  
ဇော် သေချာ ဖတ်လိုက်မိပုံပါပဲ။

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းပါ”

“ဇော်လည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဟိုတလောက စတူဒီယိုသွားရင်းနဲ့ ခင်လာကြတာ။ ဇော်နဲ့လည်း  
တစ်ရက် မိတ် ဆက်ပေးမလို့ပါပဲ”

‘ဒါဆို ခင်တာ မကြာသေးဘူးပဲ၊ သူ့မှာ ကိစ္စရှိလို့ ဆက်တာလားမသိဘဲ မင်းက ဘာလို့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ဆိုပြီး လိမ်လိုက်ရတာ လဲ”

“ရှင်”

ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါ့မလဲ၊ တကယ်တော့ အဲဒီ အချိန်တုန်းက မောင်နဲ့ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းအဆင့်သာ ရှိကြသေးတာ။ ဒါကိုတောင် ဇော်ရှေ့မှာ မောင်နဲ့စကားပြောဖို့ကို ကျွန်မ ဝန်လေးနေခဲ့သည်။

“လိမ်ချင်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဇော်ရယ်။ သူက နည်းနည်း စကားများ တော့ ဇော်နဲ့ အတူတူရှိနေတဲ့အချိန်လေးတွေ ထဲက ပဲ့ပါသွားမှာ စိုးလို့ပါ”

ကြည့်စမ်း ကျွန်မပါးစပ်က ထွက်ကျလာသည့် မုသားစကား အဲဒီ ကတည်းကစလို့ မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဇော်ကို ကျွန်မ လိမ်တတ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။

\*\*\*

“ညနေကျ ငါတို့အတူတူပြန်ရအောင် လေ နီ”

“နင် ဘယ်အချိန်ဆင်းမှာ လဲ”

“ခုနာရီဆို ပြီးပြီ၊ ဒီညနေ နည်းနည်း စောတယ်”

မောင့်အလုပ်ချိန်က ပုံမှန်ဆို ရှစ်နာရီ ရှစ်နာရီခွဲလောက်မှ ပြီးတတ်ခြင်းပါ။ ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက် ရဲ့ အလုပ်ခွင်တွေ ကကလည်း သိပ်အဝေးကြီးမှာ မဟုတ်။ သို့သော် အလုပ်ဆင်းချိန် မတူညီသော ကြောင့် အမြဲလိုလိုတော့ မဆုံ ဖြစ်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ။ ငါတို့အလုပ်လိမ်းထိပ်က ကော်ဖီဆိုင်က စောင့်နေမယ်၊ နင်စောရောက် ရင်လည်း စောင့်နေလိုက် ဟုတ်ပြီလား”

မောင့် တောင်းဆိုချက်ကို ကျွန်မလွယ်လင့်တကူပင် လိုက်လျောခြင်းနှင့် အတူ အလုပ်ဆင်းချိန်တွေ မှာ ဇော်လာမကြိုတတ်တာကိုလည်း ကျွန်မဖြတ်ခနဲ သတိရမိပြန်သည်။ ဇော် ကတော့ အမြဲတမ်းအလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည့် လူ တစ်ယောက် ပါပဲ။ သူ့ဦးလေးပိုင်သော ကုမ္ပဏီမှာ ဒုမန်နေဂျင်း ရာထူးနှင့်မို့ သူ့မှာ တော် ရံတန်ရုံဆို ကျွန်မအတွက် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ သူအလုပ်ပြီးသည့် အချိန်မျိုးမှသာ ကျွန်မထံသို့ မရမက လာတွေ့ တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထမင်းမစားရသေးဘူးဆိုရင်တောင် ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် ဆုံနေကျ ထမင်းဆိုင်လေးမှာ ထိုင် ဖြစ်သည်။ များ သော အားဖြင့် တော့ ဇော်က လမ်းဘေးဆိုင်လေးများ ကိုသာ နှစ်သက် တတ်၏ ။ စိတ်လွတ်လက်လွတ်ရှိသော ကြောင့် ဟုလည်း ပြောတတ်သေးသည်။

“ဟာ စောလှချည်လား ငါက အရင်ရောက်မယ်တောင် ထင်နေတာ”

ကျွန်မ ထိုင်နေသော စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မောင်ရယ်ရယ် မောမောပြောသည်။ ဇော်ထံသို့ ရောက်နေသော ကျွန်မအတွေးတွေ လည်း ပြတ်တောက်သွားရ၏ ။

“ကော်ဖီ မှာ ခဲ့ပြီလား”

“မှာ ခဲ့ပြီ နီရဲ့ ”

“ဒါနဲ့ နင်က စောစောစီးစီးပြီးတာကို အိမ်ပြန်မနားဘဲ ငါ့ကို ဘာလို့ လာချိန်းတာတုန်း”

‘နင်နဲ့လည်း ဖုန်းသာအဆက်မပြတ် ပြော ဖြစ်နေတာ၊ လူချင်းက သိပ်မတွေ့ ဖြစ် တော့ ဒုလို စောစောလေးပြီးတုန်း ချိန်းတာပါဟာ ဘာလဲ နင် မအားလို့လား”

“လောလောဆယ်အထိတော့ အားပါတယ် ဟာ”

“ဟွန့် နင့်စကားကြီးကလည်း တစ်မျိုးကြီး”

“ဟုတ်တယ်ဟ ခဏနေရင် ငါ့ချစ်သူက ငါ့ဆီလာမလား မသိဘူး။ အဲဒါ ကြောင့်

အိမ်ပြန် ရေမိုးချိုးပြီးစောင့်နေရဦးမှာ ”

ဆိုင်းမဆင့်ခုံမဆင့် ပြောချလိုက်သော ကျွန်မစကားကြောင့် မောင့်မျက်နှာ ပျက်ယွင်းသွားလျက် နှုတ်တွေ လည်း ဆွံ့အသွားသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကသာ ကြီးစိုးသွား၏။

စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ မောင်က ရှေ့ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ကျိုက်ယူမော့လိုက်ပြီး..

“နင်ဘာပြောလိုက်တာ နီ”

“ငါ့ချစ်သူ ကိုပြန်စောင့်ရမယ်လို့ ပြောတာလေဟာ နင်က လည်း”

ကျွန်မအဲဒီလို ပြောလိုက်ရင် မောင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ကြုံတွေ့မိခဲ့ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ လိမ်ထားသလို ဖြစ်နေသော ခံစားချက်တစ်ခုကို ထိမ်ချန်ထားဖို့ မသင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ မောင့်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြထားမှသာလျှင် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း လိပ်ပြာလုံနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“နင့်မှာ ချစ်သူရှိတာ ငါ့ကိုတစ်ခါမှလည်း မပြောဖူးပါလား နီ”

“အေးနော် အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်သေးလို့ပါဟာ ခုတော့ ပြောပြပဲဟာ”

“မဟုတ်သေးဘူး နီ ငါ လုံးဝထင်မထားဘူး။ နင့်မှာ ချစ်သူရည်းစား တစ်ယောက် ရှိနေလိမ့် မယ်လို့ ငါဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ထားခဲ့မိဘူး”

“နင်ကသာ မတွေ့ထားမိသေးတာ ငါ့ချစ်သူက နင့်နာမည် ကိုတောင် တော်တော် လေးရင်းနှီးနေပါပြီ။ ငါတောင် အခွင့်အရေး ရရင် နင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်လို့ ပြောထားသေးတယ် လေ”

မောင့်နှုတ်တွေ ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ကယ်ပင် ဆွံ့အသွား၏။ ကျွန်မကိုလည်း ဘာမှ ဆက် မပြောတော့။ ရှေ့တည့်တည့်စားပွဲပေါ်မှ ကော်ဖီခွက်ကိုသာ မျက်လုံးအသေများ ဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

“ငါက ဒီည နင်နဲ့အတူ ကန်တော် ကြီးသွားရအောင်လို့ ပြောဖို့”

မောင့်စကားမဆုံးသေးခင်မှာ ကျွန်မအိပ်ထဲမှ ဖုန်းလေးက အသံထမြည် လာ၏ ။  
ဇော် တစ်ယောက်တည်းအတွက် သီးသန့်ထားထားသော I'm Yours ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်  
Ringtone လေး။

“အင်း ဇော်ပြော”

မောင့်ကို မကြားစေချင်သော ကြောင့် ကျွန်မလေသံကို တိုးနိုင်သမျှ တိုးပြီး  
ပြောနေမိ၏ ။ ဇော်နဲ့စကားပြောနေတာကိုမောင့်ကို ဘာကြောင့် မကြားစေချင်တာလဲဆိုသည့်  
အဖြေမျိုးလည်း ကျွန်မမှာ မရှိပါ။ ဒီအတိုင်း မကြားစေချင်ရုံသက်သက်သာ ဖြစ်သည်။

ဖုန်းခလုတ်လေးကို ပိတ်လိုက်ပြီးမှ မောင့်မျက်နှာကိုကျွန်မ  
စေ့စေ့ကြည့်နိုင်တော့၏ ။ မောင့်မျက်လုံးတွေ က ကျွန်မကိုစူးစိုက် ငေးကြည့်နေလိုက်ကြတာ။  
ကျောထဲကတောင် စိမ့်ပြီးချမ်း လာသလိုလို။

“နင် ငါနဲ့ ကန်တော် ကြီး လိုက်နိုင်မှာ လဲ နီ”

“ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ ဇော်က သူ့အလုပ်တွေ ပြီးလို့ ငါ့ဆီ  
ထွက်လာနေပြီတဲ့ ငါ အိမ်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်”

ထိုအချိန်က မောင့်နှုတ်ခမ်းမှာ မြင်လိုက်ရသော အပြု  
းယုံယုံလေးဟာကျွန်မစိတ်နှလုံးသားမှာ ကပ်ငြိပါလာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ  
မထင်မှတ်ထားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

အဲဒီ ညက မောင်ကကျွန်မကို လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး သူ့ယောက်  
ပုလေးသူငယ်ချင်း တွေ နဲ့ပဲလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တော့မယ်လို့ ခပ်တည်တည်ပြော၏ ။  
ကျွန်မကိုများ စိတ်ဆိုးသွား တာလားလို့ စဉ်းစားမိသေးသည်။

အို ဘာလို့ ဆိုးရမှာ လဲ၊ ကျွန်မက သူ့အပေါ် ဘာတွေ များ မဟုတ်တာ မမှန်တာ  
လုပ်ခဲ့မိလို့ လဲ၊ ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ချိန်းထားတာမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြီး ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်းပဲ၊  
ပြီးတော့ ကန်တော် ကြီးလို့ နေရာမျိုးကို ညဘက်ကြီး နှစ် ယောက် တည်း

သွားဖို့ဆိုတာကလည်း တစ်မျိုးကြီး မဟုတ်လား။

ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသော မောင့်နောက်ကျောပြင်ကို  
ငေးကြည့်ရင်း ဘာလို့များ စိတ်ထဲမှာ အားတုံအားနာလိုလို ဘာလိုလို ခံစားချက်ကြီးတစ်ခုက  
နေရာယူထားတာပါ လိမ့်။ ဘာ ဖြစ်လို့ရော မောင့်နောက်ကျောကို ကျွန်မက မျက်စိတစ်ဆုံး  
ငေးကြည့်နေမိခဲ့တာပါလိမ့်

တကယ်ဆို ကျွန်မ မကောင်းခဲ့တာပါပဲ။

\*\*\*

“မင်းသတင်းတွေ ဇော် ကြားနေရတယ်”

ကျွန်မတို့အားလုံး အားလပ်ရက်ရသည့် တနင်္ဂနွေတစ်ရက်မှာ ဇော်နဲ့အတူတူ  
ထိုင်နေကျ ထမင်းဆိုင်လေးတွင် ထိုင် ဖြစ်ကြတော့ ဇော်ဘက်က စကားစလာခြင်း။  
ဘာကိုဆိုလိုတာမှန်း ကျွန်မ လုံးဝမခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ပါ။

“ဇော် ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ဟင်”

“ခုတလော မင်း အကောင်တစ်ကောင်နဲ့ တွဲ နေတယ်ဆို”

“ဟင် ဇော်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“အဲဒီ လိုပြန်မေးတယ်ဆိုကတည်းက မင်းတကယ်ပဲ ဇာတ်လမ်းတွေ  
ရှုပ်နေခဲ့တာလား နီ”

ဇော်အသံလည်း မကြားစဖူး မာထန်နေ၏ ။ ကျွန်မ လက်ဖျားများ ပင်  
အေးစက်လာသည်။ အဆိုးဆုံး ကတော့ ဇော်မျက်လုံးများ ကို  
တည့်တည့်မကြည့်ရဲတော့ခြင်းပါပဲ။

“ဖြေလေ နီ၊ မင်းဘာဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်ထားတယ်ဆိုတာ”

“ဒီမှာ ဇော်၊ နီ ဘာဇာတ်လမ်းမှ မရှုပ်ထားပါဘူး”

“ဒီလိုဆို မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေ က ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ငါ့နားထဲ ရောက်လာတာလဲ၊ အငယ်လေးက မင်းကိုယောက်ျား တစ်ယောက် နဲ့ တွဲ ပြီး ကန်တော် ကြီးမှာ တွေ့ လိုက်တယ် လို့ပြော တယ်။ ဖိုးချိုကလည်း မင်းအလုပ်ဆင်းတဲ့အချိန်မျိုးတွေ မှာ နှစ် ယောက် သား တပူးတွဲ တွဲ ရှိတာကို မြင်မိတာ နှစ် ခါတောင်ရှိပြီလို့ ပြောတယ်။ သူတို့ ပြောတာတွေ က လိမ်ညှာထားတာတွေ လား။”

အငယ်လေးတို့ ဖိုးချိုတို့ဆိုတာ ဇော်ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ၊ ကျွန်မနှင့် လည်း ဇော်မိတ်ဆက်ပေးထားသော ကြောင့် မေးထူးခေါ်ပြော ရှိသည့်အတွက် မောင်နဲ့ အတူ သွား လာနေခဲ့တာတွေ ကို သူတို့ကမြင်တွေ့ ခဲ့တယ်တဲ့လား။

ကန်တော် ကြီးသွားရအောင်ဆိုပြီး နေ့စဉ်ရက်ဆက် နားပူနားဆာလုပ်လွန်းသော ကြောင့် ပြီး ခဲ့သည့်ပိတ်ရက်တုန်းက ကျွန်မလိုက်လျောပေးခဲ့သည်။ နှစ် ယောက် အတူ ကန်စပ်မြက် ခင်းပြင် လေးမှာ ထိုင်ပြီးကော်ဖီသောက်ရင်း ဟိုမရောက်ဒီမရောက် စားတွေ ပြော ဖြစ်ကြသည်။ မောင် အများ ဆုံး သိချင်နေသည့်အကြောင်း ကတော့ ကျွန်မနဲ့ ဇော်တို့ အကြောင်းပါပဲ။

နောက်ထပ် ကျွန်မ မထင်မှတ်ပါဘဲ သိခွင့်ရခဲ့သည့်အချက်တစ်ခု ကတော့ မောင့်မှာ လည်း ချစ်သူမိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိနေသည်ဆိုသည့် အမှန်တရား။

တကယ်သာဆို သူသည်လည်း ကျွန်မကို ပွင့်လင်းစွာ ထုတ်မပြောဘဲ ခုမှသာ မတတ်သာလို့ပြောပြလိုက်ရုံ၊ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် သည်ချစ်သူကိုယ်စီနှင့် သံယောဇဉ်တွယ်မိကြ သော ဖောက်ပြန်မိသူတွေ များ လား။

ဟင့်အင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် ကြားက ဆက်ဆံရေး က ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် သံယောဇဉ်တွယ်မိနေကြသော သူငယ်ချင်း ကောင်းများ အ ဖြစ်မှာ သာ ရှိနေတာပါ။

‘ဟေး နီ ဇော်မေးနေတယ်လေ၊ ခုတလော နီ မူမမှန်ဘူးနော်၊ ဇော်ကိုလည်း အရင်က လောက် ဖုန်းမဆက်တော့ဘူး။’

“ဇော်နော် စကားတွေ က တကယ်ပဲ ကျွန်မကို စော်ကားလွန်းနေပြီ။ ကျွန်မ ဒီရက်ပိုင်း ဖုန်း လည်းသိပ်မဆက် ဖြစ်ဘူးဆိုတာ အလုပ်တွေ သိပ်များ နေတယ်လေ ဇော်ရယ်၊ လကုန်တော့ မယ် မဟုတ်လား။”

“ဟွန်းပြောလိုက်ရင် သူကပဲ ကိုယ့်ထက်တောင် အလုပ်များ နေတဲ့ပုံပဲ”

“အောင်မာ ဇော်က ဒုမန်နေဂျင်းလေ၊ စားပွဲလေးမှာ ထိုင်ပြီး လိုအပ်တာ လေး ညွှန်ကြား နေရုံ၊ ကျွန်မက မားကတ်တင်ဆင်းပြီး နေပူကြီးထဲ သွားလာလှုပ်ရှားနေတာရှင့်”

“ဇော်ကိုများ စားပွဲလေးမှာ သက်တောင့်သက်သာထိုင်ပြီး လခယူနေတဲ့ကောင် မှတ် နေလား မသိဘူး။ ဒုမန်နေဂျင်မှာ လည်း သူ့ဖိအားနဲ့သူ ရှိတယ်ကွ”

အဲဒီ လိုနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် ရဲ့ စကားပိုင်းလေးက သဝန်တိုစကားများ ခြင်းတွေ က အလုပ် ကိစ္စကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားတော့၏ ။

“တော် ပြီကွာ မင်းက ဇော်ပြောနေတဲ့စကားကို အလေးအနက်မထားဘူး။ မင်းလုပ် ချင်ရာတွေ ကိုပဲ မင်းလုပ်နေတယ်။ ဘယ်တော့မှလည်း ပြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဇော်က တစ်ခုခုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မကိုပြောဆိုလို့ မကောင်းတော့ဘူးဆိုရင် မျက်နှာလွဲ လျက် ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောတတ်သော စကား။

“ဇော်ရယ် ကျွန်ကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့”

“မပြောနဲ့ဆိုရင် မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းလုပ်နေတာတွေ ကို ဇော် အမြဲသိနေတယ်ဆိုတာ တော့ မမေ့နဲ့”

ကျွန်မ သက်ပြင်းလေးခိုးချမိသည်။ ဘာလို့များ ကျွန်မခံစားချက်တွေ အရင်လို ရှင်းလင်း ပေါ့ပါးခြင်း မရှိတော့တာလဲ၊ အရင်ကလို ဇော်စကားတွေ ကို တစ်ခွန်းမကျ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဖို့ ကျွန်မ မှာ စကားလုံးတွေ ပျောက်ရှနေခဲ့သည်။

“ဇော် ထင်နေသလိုတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့ မင်းဆက်က ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းတွေ ပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဇော် အံ့သြမိတယ်။ ဒီလိုအချိန်တိုလေးအတွင်း မှာ ယောက်ျား တစ်ယောက် နဲ့ မင်းဒီလောက်ထိ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

“ဇော်ရယ် ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ ကျွန်မက ဇော်အနားမှာ ပဲ အမြဲနေချင်တဲ့သူပါ”  
ထိုအချိန်က ဘာလို့များ အဲဒီ လို လိမ်ညာခဲ့မိတာပါလိမ့်ကွယ်။

“မမ ကော်ဖီသောက်ဦးမလား ကျွန်မအတွက် ဖျော်ရင်း ယူခဲ့မယ်လေ”

“အေး ကောင်းသားပဲ မမလည်း ဒီမနက် ကော်ဖီမသောက်ရသေးဘူး။ ဖျော်ပေး မယ်ဆို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပေါ့။ နို့မှု နံ့လေးထည့်သိလား၊ မမက အခါးမကြိုက်ဘူး”

ကျွန်မအတွက် အခါများများ တစ်ခွက်၊ မရတနာအတွက် စိမ့်စိမ့်လေးတစ်ခွက်၊ ဒီနေ့ မနက်မှ ရာသီဥတုလေးကလည်း စိုစိုစွတ်စွတ်နဲ့ ချမ်းချင်ချင်။ တစ်ညလုံးလည်း မိုးရွာသွန်းထားပြီး မနက်ရုံး လာချိန်ထိ မတိတ်နိုင်သေးသော မိုးဒဏ်ကို ကော်ဖီပူပူလေးနှင့် အံ့တုကြမည် လေ။

“ညီမရေ ဒီနေ့သွားရမယ့်နေရာတွေ ကို မမသတ်မှတ်ပေးပြီးပြီနော်၊ ကိုယ့်ဘာသာ အစီ အစဉ်ဆွဲပြီးရင် လုပ်ငန်းစလို့ရပြီ”

မရတနာက ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ကျွန်မကို တာဝန်ပေးသည်။ လုပ်ငန်းခွင် စဝင် သည့် တစ်ပတ်လုံးလုံး ကျွန်မကို တခြားအဖွဲ့တစ်ခုနှင့် အတူသာ စေလွှတ်ခဲ့ပြီး ဒီနေ့မှ ကျွန်မကိုယ် ပိုင်အဖွဲ့လေးနှင့် အပြင်စထွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ လက်အောက်မှ ဝန်ထမ်းလေးတွေ အားလုံးနှင့် လည်း ရင်းနှီးသွားပြီမို့ ကျွန်မအတွက် ဒီအလုပ်ထဲမှာ စိတ်ရှုပ်စရာ သိပ်ကြီးကြီးမားမား ရှိမည် မထင်ပါ။

ကျွန်မထိန်းချုပ်ရမည့် လူဦးရေက အယောက် သုံးဆယ်ကျော်ပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ လုပ်ငန်းအတွေ့ အကြုံရှိခဲ့သည်မို့ သိပ်ထူးထူးခြားခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ရ တာကို ကျွန်မပျော်နေမိသည်။ တစ်ခုပါပဲ ဇော်ကို နေ့စဉ်တွေ

.နေရတော့ တစ်မျိုး ဖြစ်မိတာကလွဲ လို့ ပေါ့လေ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အတိတ်ကဇာတ်လမ်းလေးကို ဝန်ထမ်းတွေ မသိနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ တကယ့်ကိုမျက်နှာပူစရာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဇော်ဆီက ဂရုစိုက်မှု လေးတွေ ကို ခဏခဏပြန်မြင်နေရတော့ မှာ ယွင်းမခွဲဖူးသည့် ကျွန်မ မျက်နှာပူတာ မလွန်ပါဘူးနော်။ ခုအချိန်မှာ ကျွန်မမှာ သွားပါတယ်ဆိုပြီး ဇော်ဆီမှာ ဝန်ချတောင်းပန်ရင်တောင် မျက်နှာပြောင်တိုက်တယ်လို့ ထင်ချင်ခဲ့စရာတွေ ပဲလေ။

“ဒီနေ့တော့ အဝေးတွေ များ တယ်နော် မမ၊ ကျွန်မ ခဏနေရင် သွားလိုက်တော့မယ်”

“သွားလေး ညှိမလေး အားလုံးလည်း အသင့် ဖြစ်နေညီပဲ၊ ကား ကတော့ နောင်ရိုးကိုပဲ မောင်းခိုင်းလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကျွန်မနှင့် အတူသွားမည့် ထဲက ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းတွေ ကို ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ် တင်ခိုင်းရင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ပစ္စည်းစားရင်း စစ်နေမိသည်။

“ဘယ်ဘက်သွားမလို့လဲ နီ”

အနားကပ်ပြီး ကြားလိုက်ရသော ခပ်တိုးတိုးအသံကြောင့် ကျွန်မ လန့်ဖျပ်ကြက်သီးများ ပင် ထသွားမိသည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကျွန်မ ကျောဘက်ကပ်ကပ်လေးတွင် ရောက်နေမှန်းမသိသော ဇော်။

“လန့်သွားတာပဲ ဇော်၊ ဘာလို့ အဲဒီ လို လုပ်တာလဲ”

“ရော် ခက်တာပဲ၊ ဇော် ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဝန်ထမ်းတွေ ရှိနေတာကို ကျွန်မနဲ့ ဒီလောက် နီးနီးကပ်ကပ် မနေသင့်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“ဇော် ကတော့ အဲဒီလို မထင်ပါဘူး။ ဇော်က မဟုတ်တာလုပ်နေတာမှ

မဟုတ်တာ”

“တော် ပြီ ဇော်ကို မပြောတော့ဘူး သိလား”

“ဘယ်ဘက်သွားမှာ လဲဆိုတာတော့ ပြောပြဦးမှပေါ့”

“စော်ဘွားကြီးကုန်းဘက်”

မသိမသာလေး မျက်စောင်းထိုးပစ်လျက် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်လေး ကျွန်မ ဖြေလိုက်သည်။

“နေပူနေတယ် ထီးရောပါရဲ့ လား”

“ဇော်ရေ ကျွန်မ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“အိုး ဆော်ရီး ဟုတ်သားပဲနော်၊ ဇော် အဲဒါကို မေ့မေ့သွားတယ် အဟင်း”

ဇော်လေသံက ကျွန်မကို ရွဲ့နေပုံလည်း မပေါက်ပါ။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် တွေ တုန်းကလို သူ့နား အမြဲတွယ်ကပ်နေတတ်သည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက် လိုများ ဇော်က ကျွန်မကိုမြင်နေ တုန်းလား။ သူ ဂရုစိုက်မှု တွေ မရှိရင် သေမတတ် အ ဖြစ်သည့်ပြတတ်သည့် ချာတိတ်မလေး တစ်ယောက် လိုများ ဇော်ထင်နေတုန်းလား။

တကယ်တော့ သူ့ကိုရက်ရက်စက်စက် သစ္စာဖောက်ခဲ့သော မိန်းမလေး၊ သစ္စာဖောက်လို့ ဝတော့မှ သူ့ဆီမှာ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်နေသည့် အရက်မဲ့သော မိန်းမလေး၊ အရင်လို သူဂရုမစိုက်သင့်တော့ပါ။

“ဒါဆိုလည်း ဇော်သွားတော့မယ်နော်”

နို့တံဆက်ထွက်ခွာသွားသော ဇော်ခြေလှမ်းတွေ က သွက်သွက်လက်လက် စမတ်ကျကျ ငေးကြည့်နေမိသော ကျွန်မမျက်ဝန်းတွေ ကတော့ အလိုမကျနိုင်ခြင်းတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း။

“အစ်မ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲနော်၊ ကျွန်တော် တို့ သွားကြတော့မလား”

ကားမောင်းပေးမည့် ကောင်လေးက ကျွန်မကို သတင်းလာဖို့တော့မှ ကျွန်မ အတွေ့တွေ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ပြန်ရောက်လာ၏။

“အဆင်သင့် ဖြစ်ရင် သွားမယ်လေ၊ နောင်ရိုး၊  
စော်ဘွားကြီးကုန်းကိုအရင်သွားလိုက်၊ ပြီးမှ အင်းစိန်နဲ့ ဘုရင့်နောင်ဘက်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

ခုလိုမျိုး လုပ်ငန်းခွင်ထဲ စိတ်နှစ် လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်မတော် ရုံတန်ရုံ ဘာကိုမှသိပ် မတွေ့ မိတော့ပါ။ ဇော်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှု တွေ လည်း မေ့ထားလိုက်သည်။ မောင်ပေးတဲ့ နာကျင်မှု တွေ လည်း မေ့ထားလိုက်သည်။ စိတ်ကို လွတ်လပ်တက်ကြွစွာ နှင့် အလုပ်ထဲမှာ သာ နစ်မြုပ်ထားလိုက် ပါသည်။

“အစ်မက ဦးဇော်နဲ့ ရင်းနှီးလားဟင်”

ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းစုစား ဖြစ်ကြတော့ နောင်ရိုးက ကျွန်မကို မဝံ့မရဲလေသံနှင့် စကား စလာသည်။ ကျွန်မနည်းနည်း တော့ အဖြေကျပ်သွား၏။

‘ဘယ်လိုပြောရမလဲ သူနဲ့အစ်မက ဟိုးအရင်ကတည်းက ခင်ခဲ့ကြသူတွေ ပေါ့’

“ဪဒါဆို အစ်မ မိုက်တာပေါ့”

“ဘာမိုက်တာတုန်း ရုံးကအကြီးအကဲနဲ့ သိတာနဲ့ပဲ ကိုယ်က ဘာမိုက်ရမှာ လဲကွ”

ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်မို့ တုန်ပြန်လိုက်သော ကျွန်မလေသံက တော် တော် လေး မာထန်သွားတာ ကိုယ်တိုင်တောင် သတိမထားလိုက်မိ၏။ နောင်ရိုး ကတော့ တော် တော် လေး အံ့ ဩသွားပုံပါပဲ၊ ပြုံးရယ်နေသော မျက်နှာလေး ချက်ချင်း ပျက်ကျသွားသည်။

“ဆောရီးအစ်မ ကျွန်တော် က တစ်ခြားမကောင်းတဲ့သဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

လေသံပျော့ပျော့နှင့် တောင်းပန်လာတော့မှ ကျွန်မနည်းနည်း များ သွားမှန်း သဘော ပေါက်လိုက်၏။

“ရပါတယ် ဆောရီး၊ ကိုယ်လည်း လေသံနည်းနည်း မာသွားတယ်။ ကိုယ်သူနဲ့ ရင်းနှီးတယ် ဆိုတာကို လူတချို့က အထင်လွဲနေကြတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ခုလိုမျိုး တုန့်ပြန်လိုက်မိတာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ကလည်း စပ်စုလွန်းတာကိုး”

အပြုံးလေးနဲ့တုံ့ပြန်ရုံကလွဲလို့ ကျွန်မ ဘာများ ထပ်တတ်နိုင်ဦးမှာ လဲ၊ ဇော်ရေ ငါတော့ အာရုံတွေ နောက်ကျနေရပြီ။

\*\*\*

“နင် ငါနဲ့ အတူတူရပ်ရှင်လိုက်ကြည့်ပါလား”

“ဘာလဲ နင့်ကောင်မလေးလည်း ပါမှာ လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ငါ မလိုက်ပါဘူး။ သူများ ကြားထဲ နှောင့်ယှက်သူတော့ မ ဖြစ်ချင်ဘူး”

မင်းဆက်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှု ကို ကျွန်မက ချက်ချင်း ပင် တုန့်ပြန်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပျက်သွား ပြီး မျက်မှောင့်ကြီးလည်း ကျုံ့သွားသည်။ မခင်းလည်းတခါခါ။

‘ဘယ်ကလာ သူနဲ့သွားကြည့်ရမှာ လဲ၊ ငါနဲ့သူနဲ့က အဲဒီ လိုမျိုးတွေ သိပ်မသွား ဖြစ်ပါဘူး။ ငါက သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ပဲ နေတာများ တာလေ’

“ဪ ဒါကြောင့် ငါ့ကို အဖော်လာစပ်တာပေါ့လေ”

“ကဲပါ မူမနေနဲ့ နင်လိုက်မှာ လား မလိုက်ဘူးလား ပဲပြော”

“ဘယ်နေလဲ”

“ခုလာမယ့် စနေနေ့”

ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့ မင်းဆက်စကားကြားတော့ ကျွန်မမျက်လုံးလေးပြူး သွားမိသည်။

“လာမယ့်စနေနေ့ ဟုတ်လား အဲဒါ ငါ့မွေးနေ့လေ”

“ဟာ ဟုတ်လား ကောင်းတာပေါ့ နင့်မွေးနေ့ဆိုတော့ နင်တောင် ဒကာခံရမယ့် အနေ အထားမျိုး ဖြစ်သွားပြီပဲ”

မင်းဆက်က ပျော်သွားပုံ၊ ကျွန်မက စိတ်ပျက်သွားတာပါ။

“မဟုတ်သေးဘူးလေမင်းဆက်ရဲ့၊ ငါ့မွေးနေ့ဆိုတော့ ဇော်ကို အချိန်ပေးရမှာ လေ၊ နင်နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့ အဆင်မပြေလောက်ဘူး”

သက်ပြင်းလေးယဲ့ယဲ့ချရင်း ကျွန်မ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောတော့သူ့မျက်နှာက လငပုပ် ဖမ်းသွားသည်။ ဘာလို့များ အဲဒီ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ စိတ်တွေ မပြတ်မသားချင်းချင် ဖြစ်လာ ရတာ လဲ၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်နော်။

“နင့်မွေးနေ့မှာ နင့်အကောင် တစ်ယောက် တည်းကိုပဲ နင်က အချိန်ပေးမှာ လား၊ တစ်နေ့မှာ နှစ် ဆယ့်လေးနာရီရှိတာတောင်မှ ငါ့ကို နည်းနည်း လောက် ဖဲ့မပေးနိုင်တော့ဘူးလား”

“ငါဘယ်လိုပြောရမလဲ မင်းဆက်ရယ်။ နှစ် ဆယ့်လေးနာရီရှိတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးနေ့ဆိုတာ ဇော်နဲ့အတူတူရှိနေတာက ပိုပြီးသင့်တော် မယ် ထင်လို့ပါ”

“တော် ပြီ နီ၊ နင်က ငါ့ကို နည်းနည်း လေးတောင်မှ အလေးမထားခဲ့ဘူးပဲ”

“အဲဒီ လို မဟုတ်ပါဘူးလားဟာ ငါက ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တာကို ပြောပြတာပါ”

“တော် ပြီ မပြောချင်တော့ပါဘူးဆို မေ့လိုက်တော့ ရုပ်ရှင်လည်း မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

မင်းဆက် ကျွန်ကို စိတ်ဆိုး သွားပါပြီ၊ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တတ်သော သူ့ကို ကျွန်မ စိတ်မရှည်ချင်။

“နောက်နေ့ဟာ နော် တနင်္ဂနွေကျ ငါတို့သွားကြည့်မယ်လေ နော်၊

နင်ကြည့်ချင်တဲ့ ကားက ရုံဆင်းဦးမှာ မဟုတ်တာကို”

“တော် ပြီ မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး”

တကယ်ကိုပင် သူ ကျွန်မနားမှ ထထွက် သွားပါသည်။ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ၌ ကျွန်မမှာ သာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

\*\*\*